

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VALERIE PEPPER

LOVE *Lotion*
NO. 69

A FOURTEEN SHADES OF RED NOVELLA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif hakkı© 2024 by Valerie Pepper

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka ile ilgili olarak herhangi bir sıfatla kullanılamaz.

Kapak Tasarımı: Irene Bahrd, resident

badass Stafford Lane Publishing LLC

tarafından yayımlanmıştır

Aşk Foliof No.hç

Kırmızının 14 Tonu ROMANI

VALERIE Pepper

Lambalarında eşarpları ve sayılamayacak kadar çok olan cadı kızlar için.

Dünyada biraz sihir olmasını dileyen kızlar için... ve bunun zaten burada olduğunu bilen kızlar için

İçindekiler

1. [Clementine](#)
2. [Quinton](#)
3. [Clementine](#)
4. [Quinton](#)
5. [Clementine](#)
6. [Quinton](#)
7. [Clementine](#)
8. [Quinton](#)
9. [Clementine](#)
10. [Clementine](#)
11. [Quinton](#)
12. [Clementine](#)
13. [EPILOG](#)

[Kırmızının On Dört](#)
[Tonu Karaoke Kimyası](#)
[Ayrıca yazan: Valerie](#)
[Pepper Yazar Hakkında](#)
[Teşekkür](#)

Clementine

O *Bir zamanlar bir prenses varmış.*
Hayır. Doğru değil.
Bir zamanlar bir kız varmış.

Boşver onu. Herkes bana yirmi yedi yaşımdan çok daha gençmişim gibi davranıyor, o yüzden bunu tekrar deneyelim.

Cam kavanozu yukarı kaldırıyorum, güneş ışığı berrak sıvının içinden kırılıyor ve Elysian Blossom esansını yavaşça içine dökerken nefesimi tutuyorum.

"Lütfen bulutlanma, bulutlanma, bulutlanma... bisküvi yiyenin oğlu!" İç çekerek kavanozu yere bıraktım, esans şişesini buzdolabına geri koydum ve defterimle kalemimi aldım. 68 numaralı aşk iksiri, baskın.

Bir zamanlar, kız kardeşlerinin kendisine gibi davranmasından bıkan bir botanikçi, ailesinin bir zamanlar meşhur olan aşk iksirini yeniden yaratmaya karar vermiş. Ancak iksir hiçbir zaman yazılmamıştı ve botanikçinin annesi iksirin içinde ne olduğunu değil, sadece nasıl koktuğunu hatırlıyordu ki bu da son derece yararsızdı. Böylece botanikçi seradaki laboratuvarında günlerce çalışmış, güneş ışığına sadece etrafını çevreleyen camdan gelen ışınlarla maruz kalmış ve kesinlikle bir prensi yokmuş.

Daha iyi. Ama ne zaman bir prense ayıracak vaktim olacak ki? Ayrıca, Amerika'da yirmi birinci yüzyıldayız ve kraliyete defolup gitmesini söyledikten sonra muhteşem karısı ve ailesiyle Batı Yakası'nda yaşayan İngiliz adamı hedeflemiyorsam, o zaman bana prens yok.

Notlarımı bitirdikten sonra saçlarımı topuz yapıp bir kalemle sabitliyorum, tam o sırada kız kardeşim Magnolia seraya giriyor.

"Hey, Clemmy-clem-Clementine!" diye sesleniyor, sesi dışarıdaki güneş kadar parlak. "Seni burada bulacağımı düşündüm." Yaklaşırken bir fincan çay uzatıyor, ben de minnetle alıyorum.

"Teşekkür ederim." Yudumlamadan önce aromayı içime çekiyorum, çünkü çay için ne kadar minnettar olsam da, konu çay olduğunda ailemin eğilimlerini de biliyorum. Magnolia'nın aramızdaki en yaşlı ikinci kişi olduğunu ve genelde uslu durduğunu kabul ediyorum ama aramızda yaramazlık yapmak için kullanılabilecek pek çok şey yetişiyor. Tek kokladığım limon ve mine çiçeği, bu yüzden güvenli olduğunu varsayacağım. Küçük bir yudum aldıktan sonra sırtıtıyorum ve daha büyük bir yudum alıyorum.

Bana kara kaşlarını çatıyor. "Çok şüpheci," diye azarlıyor.

"Beni suçluyor musun?" Derin bir yudum daha alarak soruyorum. Tam kıvamında ve hiçbirimiz seramik bir fincanı nasıl ısıtacağımızı bulamadık, bu yüzden hemen içmem gerekiyor.

Magnolia güler. "Hayır, . Ama bir iyilik için buradayım."

İçimi çektim. "Yemin ederim, eğer buraya Hazel'ı arayıp ziyaret için eve gelmesi için istemeye geldiysen-"

"Hayır, o değil," diyor. "En azından bugün değil." "O zaman ne?"

Tereddüt etti ve anında gerildim.

"Mags, kes şunu. Beni korkutuyorsun. Birine oyun oynamak için yardım etmediğiniz sürece hiçbiriniz iyilik istemezsiniz ve ben gerçekten meşgulüm-"

"Salı günü gelip sınıfımla konuşabilir misiniz?"

Cümlemin ortasında duruyorum, ağzımı kapatıyorum ve gözlüklerimin ardından gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Özür dilerim. Az önce benden gelip sınıfınızda konuşmamı mı istediniz?"

Kehribar rengi gözlerinde umut dolu bir bakışla başını sallıyor. "Kimya kullanılan bir kariyerin neye benzediğini görmelerine izin vereceğimi düşündüm."

İç çekiyorum. "Liseden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Neden isteyerek oraya geri döneyim ki?"

"En sevdiğin kız kardeşin sana yalvarıyor diye mi? Sana sürekli olarak bok atmayan tek kişi ben olduğum için mi? Çünkü-"

"Peki," diye kestirip atıyorum sözünü, bulacağı sebeplere pes etmenin daha iyi olduğunu biliyorum. "Yapacağım. Bana borçlusun."

Bir aşığı bir yukarı zıplayıp bana koşuyor, beni kucaklıyor ve tekrar tekrar "teşekkür ederim" diyor. Çayı kurtarmayı başardım ama zar zor. Beni bıraktığında, çayı bitirip bardağı ona geri veriyorum.

"Bana bir takvim randevusu göndermeniz gerekiyor. Aksi takdirde kaçırdığım için sorumlu tutulamam" diyorum.

Bana geniş bir gülümseme attı. "Tamamdır." Sonra çalışma masamı değerlendiriyor. "Sıkıcı şeyleri aradan çıkardığıma göre, nasıl gidiyor?"

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım. "Korkunç. Bir şeyler bulduğumu sanmıştım ama son parti Elysian Çiçeğı özünü koyar koymaz bulanıklaştı."

Magnolia'nın gözleri büyür. "*Elysian Blossom*'ı mı kullanıyorsun?" Gülümsüyorum. "Evet."

Kaşlarını çatıyor. "Ama-ama sadece her yüz yılda bir çiçek açar. Son derece nadirdir. Tohumları olan tek aile bizim ailemiz ve bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun Clementine."

Kollarımı kavuşturuyorum, anında savunmaya geçiyorum. "Öğretmen sesini bana karşı kullanmayı bırak, Mags."

O . "Belli ki birinin yapması gerekiyor. Annem biliyor mu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. İşte tam da bu yüzden ailemin buraya gelmesinden hoşlanmıyorum. Diplomalı ve sağduyulu yetişkin bir kadın olmamı boş verin. Tek gördükleri, doymak bilmez bir merakla küçük bir kızken yaptığım pislikler. Sağ elimdeki ve kolumdaki, zeytin tenime karşı olgunlaşmış bir çilek rengindeki yanık da unutmalarına izin vermiyor.

"Eee? Öyle mi?" Magnolia soruyor.

"Yapmıyor ve yapmasına da gerek yok," diye karşılık veriyorum.

Magnolia bir kahkaha atar. "Çok komiksin. Annem seni öldürecek."

Yapmayacak. Ama Mags bunu bilmiyor. "Bir kez olsun, sadece *bir kez olsun*, gerçekten ne yaptığımı biliyormuşum gibi davranabilir misin?" Ona bağırmayı tercih etmeme rağmen sesimi sakın ve eşit tutuyorum. "Bir an için bu araştırmayı beş yıldır yaptığımı farz et. Arazimizle ilgilenen kişinin ben olduğumu farz edin. Çiçeğı istediğim zaman açmaya zorlamanın bir yolunu bulduğumu ve özünü ona zarar vermeyecek şekilde yakalamayı başardığımı farz edin."

Başını sallar. "Bela için yalvarıyorsun."

"Gerçekten değilim. Ne yaptığımı biliyorum," diye tekrarlıyorum. Ve eğer annem bana biraz ilgi göstermeye zahmet etseydi ya da seranın kapısını çalmaya gelseydi, ona ne yaptığımı, kaydettiğim ilerlemeyi memnuniyetle gösterirdim.

Defterimin altından telefonum çalıyor ve ikimiz de ona doğru dönüyoruz.

"Kim o?" Magnolia sorar.

Gözlerimi deviriyorum. "Bilmiyorum. Henüz bakmadım. Ayrıca, bu seni ilgilendirmez."

"Ne zamandan beri bu beni durduruyor?" diye soruyor, vücudunu benimle birlikte ekrana bakmak için eğerek. Sonra homurdanıyor. "Kimmiş 'Hak Sahibi Ken- dian Pisliği'?"

Telefonu göğsüme bastırdım. "Kimse yok."

"Durum pek de öyle görünmüyor."

Onun hevesli gözlerini ve dikkatle sergilediği sabrına nasıl ihanet ettiklerini düşünüyorum. Yanımda bir kız kardeşin olması kötü bir fikir değil ve dürüst olmak gerekirse, savaşa birlikte gideceğim kız kardeşi seçecek olsam, bu her zaman Mags olurdu. Bana en az bok veren kişi o ve ailemde bu da bir şey ifade ediyor. "Bu adam, Quinton Henry."

Nefesi kesildi. "Kanada'nın parfüm prensi mi?"

Bu saçma lakap karşısında gözlerimi devirmemek için gösterdiğim çaba bana bir ödül kazandırmalı. "Evet."

"Ne istiyor?"

"Tanrım, Mags, neden konuşmayı kesmiyorsun, ben de sana söyleyeyim?" Öfkelendim.

İki saniye boyunca uygun bir şekilde azarlandıktan sonra başını salladı. Ben devam ediyorum. "Elysian Blossom tohumları almak istiyor."

Hemen, her parçası yüksek alarm durumuna geçer. "Kesinlikle olmaz."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Evet, hiç de bile. Ben de ona bunu söylemeye devam ediyorum ama bir türlü kafasına girmiyor."

"Peki şimdi ne diyor?"

Telefonu tutuyorum, böylece birlikte okuyabiliyoruz.

KANADALI HAKKI

Sizi ikna edebileceğime eminim. Lütfen bana adresinizi gönderin. Yarın orada olacağım.

Magnolia nefesini içine çeker. "Buraya mı geliyor? Kutsal Nehir'e mi?"

Adamın cüretkârlığına duyduğum öfkeyi bastırarak cevap veriyorum. "Öyle görünüyor."

"Neye bulaştığına dair bir fikri var mı?" "Uzaktan bile değil."

Kıkırdıyor. "Pekala. Sanırım Kanada'nın parfüm prensine iyi vakit geçirtmemiz gerekecek."

Quinton

I İtiraf etmeliyim ki, bir kez olsun ailemin onayını almış olmak çok güzel. Dürüst olmak gerekirse biraz da rahatsız edici. Onların sürekli hayal kırıklığına uğramasına o kadar alıştım ki.

Yıllar geçtikçe, etrafta kameralar olmadan bana gülümsemelerini görmek tuhaf hissettiriyor. Çok dar gelen bir palto gibi.

Annem -dünyanın geri kalanı için Scentsual Enterprises'ın CEO'su Angela Henry- köşedeki ofisindeki devasa masanın etrafında dolaşırken kesinlikle sersemlemiş görünüyor. "Gerçekten oraya mı gidiyorsun?" diye soruyor. Babası, sanki onun bir coşku bulutu içinde uçup gitmesini engellemek istercesine elini omzuna koyuyor. "Sanırım annenin söylemek istediği şey, senin adım atıp aileye yardım etmenden gurur duyduğu." Sonra burun deliklerini genişletiyor ve bana doğru eğilirken burnunu çekiyor. "Kadınla tanıştığında Winter giymelisin, Ancak. Vücudunuzun kimyasına daha iyi uyum sağlar."

Sırıyorum, babam bana klasik istenmeyen fikirlerinden birini verdiği için artık daha rahatım. Koku konusunda haksız değil - adamın koku alma sistemi tam anlamıyla on milyon dolara sigortalı - ama bu onu her gün kullanmam gerektiği anlamına gelmiyor. Aslında, bugünün kokusu size eau de Quinton tarafından getirildi. Başka bir deyişle, antrenmandan sonra spor salonunun duşunda kullandığım sabundan başka bir şey değil. "Elbette, baba."

"Hayır cevabını kabul etmeyeceksin." Büyükanнемin yumuşak sesi, sahip olduğu gücü gizliyor. Standart kaşmir kazak takımlarından birini giymiş ve pantolonunu giymiş, Coal's'un küçük şehir merkezine bakan krem rengi kanepenin kenarına tünemiş

Lake. Annem ve babam hayatta olduğundan daha uzun süredir bu köşedeki ofiste çalışıyor ve on yıl önce "emekli" olmuş olsa da, yaşlı kadın ailemizin 150^{inci} parfüm imparatorluğu yıldönümüne geçici bir ilgiden daha fazlasını gösterdi.

"Anlaşıldı, Büyükanne," diye mırıldanıyorum. Çünkü başka ne söyleyebilirim ki? Başka bir şey yaparsam kadın beni taşaklarımdan asacak.

"Elysian Çiçeği'nin hâlâ var olduğuna dair bir kanıt bulmuş olmana şaşırmış olsam da," diye devam ediyor, sulu kahverengi gözleri beni değerlendirirken her zamanki gibi keskin, "bir şey bana onu temin etmeye çalıştığın ailenin biraz korumacı olacağını söylüyor."

Alaycı homurtularımı kontrol altına almayı başarıyorum. Bana hiç hayır denmemiştii. Ne çocukken, ne Axl ve Gabriel'le birlikte geçirdiğim üniversite yıllarında, ne kimse benim kim olduğumu anlamaya zahmet ettiğinde, ne de bir yetişkin olarak. Zekiyim, çok çekiciyim ve dürüst olmak gerekirse? Çok seksiyim. Bu Clementine Rowan ona neyin çarptığını anlamayacak.

"Quinton Henry." Büyükanmemin sitem dolu sesi, kendimi sevme anımı yarıp geçiyor.

"Evet, hanımefendi," diyorum. "Ama kusura bakmayın ama sanırım ailenin mantıklı düşünmesini sağlayabilirim." Çünkü bunu yapmazlarsa ne olacağını düşünmeyi reddediyorum.

Büyükanne, özgüvenim hakkında ne düşündüğünü anlatan kibirli bir koklama yapıyor, ama beni iş başında görmedi.

Dürüst olmak gerekirse, ailemden *hiç kimse* beni iş başında görmedi, çünkü mümkün olduğunca aile işinden uzak durdum. Ama ayakta kalan son kişi bendim ve kaçınılmaz olanı ertelememe rağmen nihayet birkaç yıl önce yirmi dört yaşına girdiğimde şirkete katıldım. Büyükanmem hem ailemizin hem de kasabanın iyiliği için aile şirketine katılmam konusunda hayatım boyunca hep son derece açık sözlü oldu. Ben de katıldım, ama gerçekten ilgilenmeye başlamam için bir yıl daha geçmesi gerekti. Şimdi mi? Tamamen varım. Ve hiçbir şey beni o çiçek özünü bizim için almaktan alıkoyamayacak.

"Sana inanıyorum oğlum," diyor babam, geniş gülümsemesi ve sevgi dolu derin kahverengi gözleriyle.

"Bittiğinde bizi arayacak ?" Annem soruyor.

Başımı sallıyorum, göğsümün derinliklerinde kök salmaya çalışan en küçük şüphe kırıntısını bastırıyorum. "Tabii ki."

Birkaç hoşbeşten sonra onlara veda öpücüğü veriyorum ve birkaç mil ötedeki küçük daireme gidiyorum. Ailem, şirket var olduğundan beri Coal's Lake'te yaşıyor ve bir parçam buranın sınırlarından ve paparazzilere sağladığı kolay erişimden kaçmak istese de, ailemiz kasabaya ayrılamayacak kadar sadık. Kanada'da 1800'lerin sonlarında bizim gibi görünen insanlara -Siyahilere- genellikle pek şans tanınmazdı ama bu küçük kasaba neye benzediğimizi umursamadı. Büyük büyük büyükbabamın bir iş kurmak için yeterli paraya sahip olmasını önemsiyorlardı ve küçük bir parfümeri olarak başlayan iş, belirli bir koku sayesinde inanılmaz bir başarı yakaladı.

Hikayeye göre, Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde küçük bir kasaba olan Sacred River'dan bir kadın bölgeyi ziyaret etmiş ve birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacı olmuş. Büyük büyük büyükbabam ve büyük büyük büyükanne ona evlerini açmışlar ve kadın da teşekkür olarak onlara bir şişe Elysian Çiçeği esansı bırakmış. Bu çiçek son derece nadirdir ve sadece Kutsal Nehir'de yetiştiği bilinmektedir. İyi bir şeyin ziyan olmasına asla izin vermeyecek türden insanlar olan girişimci tütsücüler, bu esansı, biraz da burun kıvrarak, *Çiçek Açan Elysian* adını verdikleri bir kokuda kullanmışlar. Aile efsanesine göre şişe yüz yıl boyunca hiç boşalmamış gibi görünüyordu ve biz de bu kokuyu üretip dünyanın dört bir yanına sattık, tüm bu süre boyunca esansı laboratuvarı yeniden yaratmaya çalıştık ve başaramadık. Şişe üretimi durdurduk, ancak o zamana kadar şirketimiz ev ismiydi ve ebeveynlerimin gençken yaptıkları maskaralıklar sayesinde ailenin kendisine de dikkat çekti.

Sonunda bu işe adım attığımda, paparazziler benimle tarla günü. Birdenbire "parfüm prensi" oldum ve her hareketim izlenir oldu. Biraz sakinleşmiş olsalar da hala ara sıra takip ediliyorum. Evimin kapısını açmadan, içeri adım atmadan ve toparlanmak için üst kata çıkmadan önce etrafta onlardan birini aramak artık doğamda var.

Gelecek yıl 150. yıldönümümüz yaklaşırken, benim görevim elli yıldır üretimi yapılmayan ünlü kokuyu yeniden yaratmak. Baskı falan yok. Babamın burnu Elysian Çiçeği'nin özel kokusuna karşı kördür, bu da her zaman son derece olasılıksız görünmüştür, ancak o ve Büyükanne, elimizde kalan tek şişe Blossoming Elysian parfümünde çiçeğin özünü koklayamadığında ısrar ediyorlar.

Bilin bakalım
kim yapabilir?
Oğlun Q.

Yine de bu konuda tam olarak anlamlandıramadığım bir şey var. Bir şeye ya da birine karşı nostaljik bir özlem duymama neden oluyor ve eminim Elysian Blossom tam da bu hissin, göğsümdeki o anlaşılmaz çekimin sorumlusu. Moda dergilerindeki eski başyazıları ve parfümün ortadan kaybolmasından yakınan eski haber gazetelerini okudum, raflarda kalanın sadece o olduğu söylentisi yayıldığında mağazalarda neredeyse isyan çıktığını okudum ve dünyanın onu yeniden istediğinden hiç şüphem yok.

Yani o kokuyu hayata döndürebilirim, sadece ailemin mirasını kurtarmakla kalmam, bizi milyonerlikten milyarderliğe taşıyım. Arkadaşlarının hayatının geri kalanında tembel bir bekar olarak kalacağını düşündüğü eski bir tembel oyuncu için hiç de fena değil.

Telefonumu çıkarıp inatçı Clementine Rowan'a bir mesaj göndererek yarın geleceğimi bildiriyor ve adresini tekrar soruyorum. Onunla yüz yüze görüşeceğim ve Coal's Lake'te çiçek yetiştirebilmemiz için bana tohum satmaya ikna edeceğim.

Çocuk oyuncağı.

Clementine

I Her zamanki gibi kuşlarla birlikte uyandım. En büyük kız kardeşim Aspen'in özel karışımından bir fincan sabah çayı yaptıktan sonra arka verandadaki hasır koltuğa kıvrılıp güneşin doğuşunu izliyorum

uzaktaki aile söğüt ağacının üzerinde. Pembe her zaman kışın ilk gelendir, gökyüzüne parlaklık çizgileri fırlatır ve diğer tüm renklerden önce görülmeyi talep eder ve çayımдан ilk yudumu almadan önce bu renge bir hel- lo ısıklı çalarım.

Bir çift kardinal, evin yanından geçen yaban mersini çalılığındaki tüneklerinden cıvıldıyor ve ben sırtıyorum. Birkaç ısıklı daha çalıyoruz ve hiçbirimiz diğerinin ne söylediğinden tam olarak emin olmasa da, bugünün güzel bir gün olacağına ikna oluyorum. Uyandığımda bunu hissettim ve tüylü arkadaşlarım da bunu doğruluyor.

Arkamda mutfağın ışığı yanıyor, sıcak sarı etrafımdaki verandaya yayılıyor ve bir sonraki kişinin uyanışını haber veriyor. Atmosfere bir soru gönderiyorum ve cevabımı alıyorum: Annem. Sabah bir bardak suyunu doldururken borular gıcırıyor ve döşeme tahtalarının gıcırtısı dışarıya da ulaşıyor. Evimizi seviyorum. Büyük, dağınık ve gürültülü, tıpkı ailemiz gibi ve başka türlü olmasını istemezdim. Hepimiz hâlâ buradayız: Annem, Aspen, Magnolia, Willow, Juniper ve Jasmine ve ben. Burada olmayan tek kişi, Boston'da ihtisas yapan ve ablalarımın eninde sonunda eve döneceğine inandıkları Hazel, ama ben döneceğini sanmıyorum. Yeteneklerimize hiçbir zaman inanmadı, her şeyi katı bir mantıkla açıkladı ve bedeni anlama konusundaki doğaüstü yeteneğini kullanmak için tıp doktoru olmaya karar verdi. O

eğitime ihtiyaçım vardı ama beş yaşındayken onu ikna etmeye çalışmayı bıraktım.

Tam çayımı bitirmiştim ki annem demlikle geldi. Gülümsüyor ve bana bir bardak daha dolduruyor, sonra kendi fincanıyla birlikte sııcacık battaniyenin altına, yanıma sokuluyor. Dizlerini yukarı doğru büküyor, bana doğru eğilirken bir top gibi kıvrılıyor. "Günaydın, en küçüğüm."

Başımı ona doğru eğip arkama yaslanıyorum. "Günaydın, büyüğüm."

Hafifçe gülerken bana vuruyor. "Dikkat et, sen." Parlak mavi gözleri beni tararken hiçbir şeyi kaçırmıyor ve yemin ederim battaniyenin altını bile görebiliyor. Bütün annelerin her şeyi gördüğünü biliyorum ama Daphne Rowan anneliği bambaşka bir boyuta taşıyor. Gözlerini kısıyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

Bir kahkaha attım. "Yok bir şey."

Başını sallar ve kaşlarını kaldırır. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye söze giriyor.

Haklı elbette ama ben daha kolay olan hikâyeyi anlatmaya karar verdim. "Bugün bir adam geliyor."

"Bir şey istiyor." Bu tam olarak bir soru değil.

Çayı yudumluyorum. Bu Aspen'in değil, annemin karışımı ve hiçbirimizin çözümediği bir içeriği asla açıklamamış olsa da, bunun bir doğruluk serumu olduğunu garanti edebilirim. Ve bunun benim üzerimde işe yaradığını düşünmesi de çok hoş, oysa bu benim için tam anlamıyla bir anti-dote yarattığım ilk şeydi. Altı yaşındaydım.

"Her zaman öyle değil midir?" Ben soruyorum. Çünkü bu doğru. şu ya da şeyin peşinde olmayan bir erkekle hiç : bedenimin, tariflerimin, kız kardeşlerimin.

Annem kayıtsız bir homurtu çıkarıyor.

Bir yudum daha alıyorum. "Elysian Çiçeği tohumu almak istiyor," diyorum sonunda. "Ailesinin bir şişe esansı varmış ve parfüm yapmak için kullanıyormuş ama şişe bitmiş."

Annem gözlerini kapatır. "Henry'ler. Coal's Lake."

"Evet."

O daha bir şey söyleyemeden Aspen dışarı çıkıyor, koyu sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor. "Benimle dükkâna geliyor musun?"

"Elbette," diyor annem, kendini açıp ayağa kalkarak. "Gelmesi gereken bir kitap teslimatı var. Orada olacaklar-"

"On bir on üçte," diye bitiriyor Aspen, içeri dönmek için dönmeye başlamışken. "Biliyorum. Pazartesi günleri tüm sevkiyatlarımızı alırız."

Annem Aspen'i içeri kadar takip ediyor ama kapıda durup bana bakıyor. "Ne yapacağını biliyorsun Clementine," derken güneş ışınları onun peri yüzünü ve ağarmış saçlarını çerçeveleyiyor.

Başımı sallıyorum ve çayı boşaltıyorum. Üstümde, şişman bir kara kedi güverte mobilyalarının etrafında dönerken bir grup sığırcık kuşu ciyaklıyor. Bana göz kırparken yeşil gözleri masum olmaktan çok uzak.

Ona baktım. "Fester Amca. Kuşları korkutmayı bırak."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece poposunu yere koyuyor ve bir patisini yalıyor.

Kardinaller haklıydı: Güzel bir gündü. Birdenbire büyük bir fırtına çıktı, bu yüzden tüm kız kardeşlerimi seradan uzak tuttu ve görünüşe göre Quinton Henry'nin gelmesini engelledi. Hava basıncının gerçekten yardımcı olabileceğini düşünüyorum, bu yüzden barometrik basıncı not ettim. Aşk iksiri üzerinde saatlerimi harcadım, taze bir parti Elysian Çiçeği özü çıkardım ve tüm malzemeleri dikkatle kontrol edilen bir prosedürle bir araya getirdim. Şimdiye kadar, kesinlikle mükemmel gitti. O kadar mükemmel ki, sanırım bu o parti . Parti. 69 numaralı aşk iksiri. Kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum.

Geriye kalan tek adım Elysian Çiçeği özünü eklemek ve vücudum beklentiyle uğulduyor. Ama buzdolabından çıkarmadan önce, ne kadar yol kat ettiğimi düşünmek ve takdir etmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Bu çok uzun bir yol oldu, neredeyse doğduğumdan beri üzerinde olduğum bir yol. Burada olmak, ailemin asla başaramayacağını düşündüğü bir hedefe ulaşmanın eşiğinde olmak... müthiş bir şey.

Dans müziğinin sesini açıyorum ve yağmur çevredeki camları kırıp geçirirken koridorda iki adım atıp dünyayı umursamadan dönerek ilerliyorum. Hayat güzel. Eğilip bir sukulent öpüyorum, sonra birkaç bitki atlayıp benden daha yaşlı olan dev aloe bitkisi Elmer'a sarılıyorum. Tam bir takla atmayı düşünürken cam kapı gürültüyle çalınıyor.

Yerimden sıçradım, elim kalbime gitti. Kim bu...? Quinton olması mümkün değil. Bu havada kimse dışarı çıkmaz.

Müzik kesiliyor ve gürültüyle kapı tekrar çalınıyor. Kim olduğunu görmek için döndüğümde, gökyüzünde bir gök gürültüsü kapı uçarak açılıyor.

Ve orada, arkasındaki bulutların arasından şimşekler çakarken, kapımın önünde çok ıslak, inanılmaz derecede muhteşem, çok sinirli bir adam duruyordu.

Quinton

I Açıkçası kapıyı vurduğumda uçarak açılmasını istememiştim ama boktan bir gün geçirdim, bu yüzden bu noktada tamamen markaya bağlı. Sırılıklam oldum ve canıma tak etti. Affedilebilirim-

Bir sıra bitkinin ortasında duran ve ağzı açık bir şekilde bana bakan kadına hırladığım için de. Ve davet edilmeyi beklemeden kuru binanın içine adım attığım için *kesinlikle* affedilebilirim.

Kapıyı kapatırken arkamdan "Yapamazsın-" diyor.

Dönerken ayak parmaklarım mokasen ayakkabılarımın içinde eziliyor. "Clementine Rowan sen misin?"

Bana göz kırıyor ve ben damlarken aklıma toplamak için bir an duruyorum.

Gitmiş olmaları dışında. Çünkü bir gök gürültüsü daha serayı sarsarken onun yosun yeşili gözleriyle ve bu benim ruhumu da sarsıyor olabilir.

Kadın yaşadığı şoku atlatmış görünüyor. "Sen," diye alay ediyor.

Evet. Bu kesinlikle Clementine Rowan. Onu görünce kanımın ısınmasını görmezden gelmeye çalışarak doğruluyorum ve boynumu kırıyorum.

"Sen osun," diyor, siyah saçları dağınık topuzundan dökülmeye başlıyor. "Quinton Henry."

Ve sen de benimsin. Bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve ona hayali bir şapka fırlatıyorum, sırada yüzüme su damlacıkları çarpmayı başarıyorum. "Bedenen."

Kollarını kavuşturuyor ve bu hareket topuzundan bir kalemin düşmesine neden oluyor. Saçları çözülüyor, kıvrıcık dalgalar halinde kıvrılıyor.

Yüzünün etrafında ve sırtında. "Beni nasıl buldun?"

Hem göz temasını kesmek hem de yüzümü ve ellerimi kurulayacak bir şey bulmak için biraz daha içeri girip etrafıma bakıyorum. Bir tür derme çatma laboratuvar görünen masanın üzerinde pötikareli bir kurulama bezi görünce ona doğru ilerliyor ve kaldırıyorum.

"Affedersiniz," diyor Clementine, ben hiç düşünmeden elimi yüzüme götürürken.

Sonra kokladım. Bunca yıldır maruz kaldığımdan çok daha yoğun. Özünü mü çıkarmış? Havluyu burnuma bastırıyorum ve derin derin içime çekiyorum, narenciye ve... hmm. Biraz daha zamana ihtiyacım var. "Bu o mu? Elysian Çiçeği mi?" Ona bakıyorum, yüzündeki kızgın kırmızıyla ne kadar çarpıcı olduğunu görmezden gelmek için kendimi zorluyorum ve burnumu kumaşa gömüp bir nefes daha çekiyorum.

Saniyeler içinde önüme geçti, havluyu çekip aldı ve ellerinin arasında buruşturdu. "Bu seni ilgilendirmez! Buraya elini kolunu sallayarak girip kendini evindeymiş gibi hissetmek de nereden çıktı? Kanadalılara görgü kurallarını öğrettiklerini sanıyordum."

Dışarıdaki havaya el sallıyorum, günün olayları sinirlerimi yeniden alevlendiriyor. "Ciddi misiniz? Dinleyin *Bayan Rowan*, uçuşlarımı neredeyse kaçıırıyordum -çoğul-, sonra kiralık araba onayım şirketin sisteminde açıklanamaz bir şekilde kayboldu, *sonra* herhangi bir araba servisi bulamadım ve sarımsak ve soğanda banyo yaptığına yemin ettiğim bir adamla otele otostop çekmek zorunda kaldım ve sonra *bu havada* buraya yürüdüm, berbat bir gün geçirdim. Ve eğer normal bir insan gibi telefonunuza cevap verseydiniz, burada olmazdım!"

Ayağını yere vuruyor. Kelimenin tam anlamıyla tepiniyor. Bu çileden çıkarıcı derecede sevimli ve onu yanıma toplayıp öpme dürtüsü neredeyse aşılamaz. "Çalışırken telefonuma cevap vermem!" diye karşılık veriyor, sonra gözlüklerini yukarı itiyor.

Göz temasının doğrudan sikime yönelmesi beni neredeyse irkiltiyor ama buraya işimi halletmeye geldim. Bu yüzden derin bir nefes alıp kendime geliyorum. "Baştan başlayabilir miyiz lütfen?" diye sordum.

Bu onu ürkütüyor. "Ne?"

En yıkıcı seksi gülümsememi takınıyorum. "Merhaba. Ben Quinton Henry. Tanıştığımıza memnun oldum." Ona yaklaşıyorum ve hala nemli olan elimi uzatıyorum, yarı yarıya almamasını umarak ve yarıdan fazlası ona mümkün olan herhangi bir şekilde dokunmak için can atarak.

Temkinli bir şekilde mesafeyi kapatıyor ve üzerimizde bir şimşek daha çakarken elimi sıkıyor. Vücudum elektrik yüküyle köpürüyor, neredeyse bir milisaniye boyunca olduğum yerde donuyorum ve beynim bu süreyi tüm mantığımı toparlamak ve istasyondan en yakın trene atlamak için kullanmaya karar veriyor.

Clementine elini benimkinden çekip silkeliyor, önlüğüne bastırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neyin peşindesin sen?"

Bu hareket kolundaki yanık izini fark etmem için yeterli oluyor ve öfkelenip ona kimin zarar verdiğini sormak istiyorum. *Benim neyim var böyle?* Odaklanmam gerek. "Ben mi? Ben sadece normal bir iş toplantısı yapmaya çalışıyorum. Fırtınalı bir havada camdan bir evde çalışan ve kim bilir burada ne demleyen sensin. Sana neyin peşinde olduğunu sormalıyım." Dilimdeki elektriğin tadını alabiliyorum ve eğer bir şey varsa, ona olan arzumu artırıyor. Çenemi sıkıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Buraya gelmen gereksizdi. Sana hayır demiştim. Cevabım hâlâ hayır." Sonra dönüp beni kovuyor ve buzdolabına doğru yürüyor. Koyu renk saçları kesinlikle edi- ble bir kışa kadar düşüyor ve buzdolabını açıp bir şey almak için eğildiğinde bir iniltiyi ısııyorum. Ona yaklaşıyorum, kelimenin tam anlamıyla kendimi durduramıyorum. Sanki kendimi yukarıdan izliyorum, yaptığımı düşündüğüm her ne haltsa durmam için bağıriyorum ama yine de bedenim yürüyor.

Clementine elinde berrak bir sıvı şişesiyle doğruldu ve tezgâha doğru ilerledi. Kokusunu hemen alıyorum. *Elysian Çiçeği*. Önsezim doğru olmalı: Bu şişede çiçeğin özü olmalı. Ama her yüz yılda bir açmıyor mu? Bu, üretim ekibimin üstesinden gelmesi gereken ciddi bir lojistik sorunuydu ama her seferinde bir adım atmalıydım. İlk olarak tohumları almak gerekiyordu.

Ama özünü nasıl çıkaracağını bulduysa? Vay . Ona sahip olmalıyım.

Hayır, Quinton, ne yapıyorsun? Onu kazanmalıyım. Buraya çiçek tohumları için geldim, lanet vücudu için değil.

İkisi de.

Bıkkınlık ve hafif ateşle başımı sallıyorum ve beni görmezden gelmeye devam ederken onu bankta takip ediyorum. Şişeyi yere bırakıyor ve saçını topuz yapıp başka bir kalemle sabitliyor. Yanındaki not defterine bakıyor, ben de telefonumu çıkarıyorum. Yeterince yaklaşabilirsem...

Bana ters ters bakmak için dönüyor ama yüzü kızarmış. O da bunu hissediyor. "Neden hâlâ buradasın?" diye soruyor.

Ondan uzaklaşamayınca telefonumu cebime geri koyuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Eminim bir anlaşmaya varabiliriz, Clementine."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bayan Rowan olduğum zamanları daha çok seviyordum." Ona izin verdiği her şeyi söyleyeceğim. Daha da yaklaşmasını umarak sesimi alçaltıyorum. Akıl yerinde kalmasını umuyorum.

"Bayan Rowan, o zaman. Bu Elysian Çiçeği özü mü?"

Yüzü daha da kızarıyor ve gözlüklerinin arkasından hızla göz kırpmıyor. "Evet."

Artık yeterince yakınım, etrafım kokularla çevrili ve hangisinin Clementine'in kendisinden, hangisinin önümüzde duran tezgahın üzerindeki çeşitli tüplerden geldiğini ayırt edemiyorum. Kokuları ayıklamaya çalışıyorum ama ayrıntılara inmek yerine beynimin mantık tarafı bir dalga gibi yükseliyor, sonra da duygusal tarafın üzerinde ezilip büzülüyor. Kendimi sarhoş, sersemlemiş hissediyorum. Yüzümü hissedemiyorum. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve Clementine'in boynunda çırpınan nabızdan başka bir şeye odaklanmak zorlaşıyor. Clementine, aslında, kristal berraklığında olan tek şey. Göğsünün kabarmasına bakılırsa, eminim o da benim kadar etkilenmiştir.

"Bunu hissediyor musunuz, Bayan Rowan?" Mırıldanıyorum. Beline dokunmak için uzandım ama dokunmamam gerektiğini biliyordum. Bu uygun değil. Bir kılıç elimi kesmek üzere olsa bile duramazdım.

Temas karşısında tıslıyor, gözlerini kapatıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Evet," diye mırıldanıyor.

Kafam karmakarışık. Kokuları, herhangi bir şeyi bulmaya çalışıyorum ve orada, zihnimin girintilerinde yanıp sönen kelimeler var. Tanımlamalar. Vanilya, misk, tarçın, narenciye, yosun, güneşle ıslanmış bir çayır, bir söğüt ağacı, Clementine altımda kıvranıyor, kardinaller tepemize tünerken ona dokunmam için yalvarıyor. Hiçbir şey mantıklı değil. Sadece bunu çözmem gerek... İhtiyacım var... *Siktir.*

"Quinton?"

Gözlerimi kırptıştırıp başımı tekrar sallıyorum, gerçekliğe dönmeye çalışıyorum, bir metre ötemdeki cama çarpan yağmura, üzerimizde yuvarlanan gök gürültüsüne. "Clementine."

Aramıza çok fazla mesafe koyarak uzaklaşıyor ve ben onu tekrar hissetmek istiyorum. "Sanırım..."

Lanet bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyorum. "Lütfen sadece yaptığın işi bitir," diye ısırdım, herhangi bir normallik hissi için savaşıyordum. "O zaman belki..."

"Belki de bu her neyse-"

"Duracak," diye bitiriyorum, gözleriyle buluşarak. Lanet olsun gözlerine. Şimdiye kadar yaratılmış her yeşil orada, değerli taş zümrüt, adaçayı ve yosunlu zeytin fasetlerine karşı yerleştirilmiş kireç lekeleri. "*Lütfen*," diye ısrar ediyorum, sonra tekrar çaresizce Clementine Rowan'ın mucizesinin içine düşüyorum.

Clementine

I Bacaklarımı hissedemiyorum. Vücudum vızıldıyor, yanımdaki adamın aşırı farkında. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Oluyor, diye fısıldıyor içimdeki ses. "Lütfen," diyor Quinton tekrar, sonra dolgun dudaklarını yalıyor.

Sakalı çok yumuşak görünüyor. Çok parlak. Bukleler kıvrılıyor gibi görünüyor Kendilerini.

"*Clem.*"

Elimi geri çekiyorum, çenesine bir santim yaklaştığından habersiz. "Tamam. Odaklan. Odaklan. Odaklanabilirim."

Dişlerimi sıkarak cam kabı sağ elime alıyorum, içindeki sıvıyı karıştırıyorum ve ışığa tutuyorum. Hâlâ iyi, berrak, mükemmel. Sanki son birkaç dakika yaşanmamış gibi. Gözlerini yanıģımın üzerinde hissediyorum, bakışları nefret dolu değil ama meraklı. Nefes alarak sol elimdeki Elysian Çiçeği özünü kavriyorum.

Lütfen çalışmasına izin verin.

Quinton'ın ne kadar yaklaştığının belli belirsiz farkındayım ve elinin benimkinin etrafını sararak özün içine akmasına yardım edişini izliyorum.

Bulutlanmıyor.

Bunun yerine, esans sıvıya dokunur dokunmaz kavanozda pembe ve turuncu çizgiler belirmeye başlıyor, mora dönüşen bir kasırgaya dönüşüyor ve sonra düzleşiyor. Renk neredeyse görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve ardında sadece berrak bir sıvı bırakıyor. Dışarıda rüzgâr uğuldarken bir başka gök gürültüsü daha gökyüzünü yarıyor.

"Az önce ne oldu?" Quinton soruyor, sesi en az benim kadar şaşkın geliyor. İki eli de belimi kavıyor ve ben kendimi durduramayarak ona doğru bastırıyorum.

Sıvıya bakarak fısıldıyorum, "İşe yaradı mı?"

Quinton da benimle birlikte başını eğiyor, sanki her şeyin cevabı ondaymış gibi iksire bakıyor ve kokuyu içine çekiyor. Çiçeksi, miskli, turunçgilli, ocakta yanan bir ateş ve tuzlu bir okyanus aynı anda ve sarhoş edici. Heyecan içime işliyor. "Başardım. Başardım!" Zafer ve başarı sarhoşluğuyla gök gürültüsünün üzerine bağırıyorum.

"Bizimkine çok benziyor," diye mırıldanıyor, "yine de çok farklı."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Çünkü ona döndüm ve gözbebekleri ihtiyaçtan şişmiş kara gözlerine bakıyorum ve ağzını kendime çekmekten kendimi alıkoyamıyorum. Ona hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var ve içimde çok küçük, mantıklı bir parça bunların hiçbirinin mantıklı olmadığını ve her şeyi durdurmam gerektiğini haykırırsa da, geri kalanım bu adamın ağzını ağzıma almaktan başka bir şeye tahammül edemiyor.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, daha önce hissettiğim elektrik vücudumda pır pır ediyor, adeta kanımı kaynatıyor ve ayağa kalkıp kollarımı ona doluyorum. Nefis sert vücuduna bastırdığımda ikimizden de çıkan inilti saf seks. Sakalları düşündüğüm kadar yumuşak ve tenimi hiç çizmiyor. Sırılsıklam ceketini omuzlarından itiyorum ve o da önlüğümü yukarı çekip çıkarıyor, gözlüklerimi alnıma vuruyor ve bunu yaparken neredeyse bıyık altından sırtıyor. Zihnimin girintilerinde bir yerde, o tatlı bakışı fark ediyorum ve gerçek Quinton'ın bu olup olmadığını merak ediyorum -çekingen, utangaç- ama ben ona tutunamadan kayboluyor, düşüncelerimden süzgeçten geçen kum gibi akıp gidiyor. Gözlüklerimi bankın üzerine fırlatıyorum.

"O saçma önlüğün altında böyle olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyor ve ellerini gömleğimin altına sokup vücudumun haritasını çıkarıyor gibi görünüyor.

En son ne zaman birinin bana hayatı buna bağlıymış gibi dokunduğunu hatırlayamadığım için temastan tıslıyorum. Çatık kaşlarının altında şüphelendiğim kadar aptalca ateşli olup olmadığını anlamak için tenine yapışıyorum ve evet, yüce tanrım *evet* öyle, gövdesi kalın ama gergin, karnı dokunuşumun altında esniyor.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ağızlarımız birbirine çarpıyor, dişler birbirine vuruyor, sonra eliyle başımı sabitliyor ve

dudakları benimkilerin üzerinde. Dilinin ağzımın içine girmesi, muhtaç ve ısrarcı, olacakların ipuçlarını veriyor. Pantolonunu indiriyorum ve bir elimi külotunun pamuğuna sokuyorum, orada bulduğum sertlikle içimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Öpücükleri beni uyuşturuyor, uzun, derin çekişler beni ona her şeyi vermeye teşvik ediyor, hepsini, sonsuza dek, amin.

"Clementine," diyor önce çenemi, sonra boynumu ısırarak. "Neler oluyor?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Devam et."

Sonra bir elini taytımın içine ve bacaklarımın arasına sokuyor ve bir parmağı kıvrımlarımdan geçerken ağzına karşı inliyorum, sonra diğeri. Ona doğru sarkıyorum, aniden kemiksiz kalıyorum ve bizi tezgâha yaslanacak şekilde hareket ettiriyor, vıcık vıcık düğmesini tutarken eli beni ustalıkla çalıştırıyor.

Serbest eliyle gömleğimi kaldırıyor ve eğilirken ağzı boğazımın çukurunda sıcak ve ıslak, ellerim havayı tutuyor, sonra sütyenimi aşağı çekip bir meme ucunu ağzına alırken bankta almak için çabalıyorum, parmakları hala beni çalıştırıyor. Nefesim kesiliyor, göğsümü çıkarıp diz çökerken tutarsızca mırıldanıyorum, o giderken taytımı aşağı çekiyor.

Sonra ağzı üzerimde, dili klitorisimde, parmakları içimde ilerliyor, diğer eli beni dik tutmak için belime sarılıyor. Rüzgâr uğulduyor ve sanki dolu camlara vuruyormuş gibi sesler çıkarıyor ve Quinton'ın dili sihrini konuştururken tek yapabildiğim inlemek ve *evet, evet, evet diye* bağırmak.

Sanki tüm vücudum boşalacakmış gibi hissediyorum. Zevk içime işliyor, her uzvumdan geçen bir kurdele gibi çekirdeğime geri dönüyor, bir yay şeklinde düğümleniyor ve daha sıkı, daha sıkı çekiyor. Gök gürlerken ışık titriyor ve aşağı bakıyorum. Quinton bana doğru bastırıyor, ağzı amımın üzerinde ve ben bakarken gözlerini yukarı kaldırıp benimkilerle buluşuyor ve bu hayatımda yaşadığım en ateşli şey oluyor.

Parmakları içimdeki o mükemmel noktayı buluyor ve bastırıyor. Bacaklarım gerilirken gökyüzünde ıÇık çizgileri beliriyor ve baÇımı arkaya atıp kendimi doruğa ulaÇan zevke bırakıyorum. Quinton'ın dili, ağzı ve parmakları devam ediyor ve tüm bedenim kaskatı kesiliyor, sonra boşalırken patlayacak gibi oluyor. Ben çığlık atarken gök gürültüsü camları sarsıyor, sonra o orgazmı içimden çekip çıkarırken hıçkırarak ağlıyorum, bildiğim her şeyden daha büyük bir mutluluk.

Nefesimi içime çekerek Quinton'ın gözleriyle bir kez daha buluşuyorum ve elektrikler kesilirken gökyüzünde bir şimşek daha çakıyor.

Bir an için her şey tamamen karanlık, tek ses dışarıda bir kedi yavrusu kadar yumuşak yağan yağmur.

Aklımın başıma gelmesi için yeterli bir süre ve tozluklarımı yukarı çekerken ondan hızla uzaklaşıyorum. Ne yaptım ben böyle? Derin nefesler arasında "Dışarı," demeyi başarıyorum. "Çık dışarı."

Bir şimşek daha Quinton'ı aydınlatıyor, ayakta duruyor ama ellerini dizlerine koymuş, şaşkınlık, şaşkınlık ve düpedüz şehvetle bana bakıyor.

Aynı bakışın benim yüzümde de olduğundan eminim. "Dışarı," diye tekrarlıyorum.

Başka bir titreşim, başka bir bakış. Şimdi tam karşımda, gömleğinin düğmeleri yarı açık, kravatı - kravatı var mıydı? - yamuk, teni ıslıl ıslıl.

Çok güzel kokuyor.

. Hayır. Hayır, bunların hiçbirisi .

Bir kolunu etrafıma doluyor ve çenemi yukarı kaldırarak ağzımı ağzına alıyor. Öpücüğü emredici, şehvetli ve baş döndürücü. Karanlık bana fısıldıyor, burada daha fazlası olduğunu vaat ediyor, eğer sadece bakmaya istekli olursam.

çekiliyorum.

"Gitmen gerek," diyorum.

"Daha işimiz bitmedi," diyor elini ensemdeki saçların arasından geçirerek. "İhtiyacım var-"

"Gitmek için. Quinton, gitmen gerek." Ondan uzaklaşıyorum, kalan son berraklık kırıntısına tutunmaya çalışıyorum. Kalp atışlarım yavaşlarken, dışarının ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Yağmur durmuştu.

Karanlıkta, Quinton nefesini üflüyor ve küfrediyor. "Az önce ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye ısrar ediyorum. "Bu her neyse, önemli değil, çünkü bir daha olamaz."

Gökyüzünde yine sessiz bir şimşek belirliyor ve gözlerim Quinton'inkilerle buluşuyor.

Dahası da var, ses ısrar ediyor.

Quinton şimşeklerin ışığında ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Anlamakta zorlandığı belli ama onu aydınlatacak havada değilim. Ben de hâlâ emin değilim.

"Clementine," diyor, sesi hem kararsız hem de ısrarcı.

Sessizce telefonumu alıp el fenerini açıyorum ve Quinton'ın ceketinin yattığı yere doğru tutuyorum. Göz ucuyla onun bir elini yüzünde gezdirip beni incelediğini görsem bile bakışlarımı oraya kilitliyorum. Bir süre sonra ceket alıp bana dönüyor. "Yarın o zaman."

Ben bir şey söylemeyince başını sallayıp gidiyor ve kışın çam ağacının o eşsiz kokusunu da beraberinde götürüyor. Hayatım boyunca özlemini duyduğum ama şimdiye kadar bilmediğim bir koku.

Quinton

I Bu otel panjurlarının üreticisine bir çift sözüm var, çünkü tek işlevlerinde tamamen boktan bir iş çıkarıyorlar. Sabah güneşi sadece odaya girmekle kalmıyor, aynı zamanda ışınları gözbebeklerime doğru ışınlanıyor ve bu lanet binadaki en az dinlenmiş adam garanti edebilirim.

İnleyerek cep telefonuma uzanıyorum ve dün gece bir nebze olsun uyuyabilmek için son bir çabayla indirdiğim ses uygulamasını kapatıyorum. Bunu takip eden sessizlik bana dün geceki deneyimi takip eden mutlak gürültü eksikliğini hatırlatıyor.

Ne olduğunu anlamıyorum. Tek bildiğim Clementine'e bir kez baktım ve vücudumun her hücresiyle ona ihtiyaç duydum. Büyükanнем, babamla ilk görüşte nasıl aşık olduklarının hikayesini anlatmayı severdi ve ben buna hiç inanmamıştım. Ama dün geceden sonra?

Bilmiyorum. Belki de biliyorumdur.

Dokunduğumuzda işler daha da garipleşti. Sanki *onun* tarafından elektrikle çarpılmış gibiydim, bu mümkün olmasa da, ama ondan sonra, ne olursa olsun onun yanında olmam gerekiyordu. Ona sahip olmalıydım. Ve bu, Elysian Blossom özümü pembe ve turuncu kasırga olayı yaşanmadan *önceydi*. Ağzımı ona dayamadan ve yüzgeçlerim onun içinde olmadan *önceydi*. Onu tatmadan. Dilime geliyordu.

Uggghhhh. Ellerimi yüzüme sürüyorum ve Clementine Rowan'ın önünde diz çöktüğümünden beri devam eden ereksiyonumu görmezden gelerek yataktan kalkıyorum. Daha fazla uyuyamayacağım. Ve eğer ben uyumuyorsam, o da uyumayacak.

Babamdan gelen ve işlerin nasıl gittiğini soran mesajı görmezden ve hazırlanıyorum. Takım elbisem dün gecedan sonra mucizevi bir şekilde mahvolmamıştı, ancak ayakkabılarım tamamen farklı bir hikaye. Ne yazık ki, yanımda getirdiğim tek şey onlardı, bu yüzden ayaklarımı onlara sıkıştırıyorum ve berbat bir otel kahvesi ve şüpheli bir hamur işi için lobiye gidiyorum. Bir kase meyve var ve yol için iki tane mandalina alırken yüzümdeki sırtışa engel olamıyorum.

Dün geceye göre çok daha keyifli geçen on dakikalık bir yürüyüşün ardından Rowan'ların evine geri dönüyorum. Önündeki kaldırımda iki dakika kadar duruyorum, evin ağırlığını, hem beliren hem de hoş geldin diyen, hem kovan hem de kucaklayan halini içime çekiyorum. *Biraz Bayan Rowan gibi.*

"Peki, içeri geliyor musun, gelmiyor musun?"

Sarsılarak kendime geliyorum ve gözlerimi kapı aralığında eğilmiş, kollarını kavuşturmuş ve bilmiş bir gülümseme takınmış bir kadına dikiyorum. Kısa yürüyüş yolunda ilerlerken onu netleştirmek için mücadele ediyorum; neredeyse kenarları bulanık. Clementine'den daha koyu tenli ve gözleri kehribar renginde, ama aile benzerliği kendini tutuşundan ve ondan bir karış uzun olmama rağmen bana tepeden bakmasından belli oluyor. Saçları da Clementine'inki gibi uzun ve dalgalı ama Clementine'inki koyu kahverengiyken bu kadının saçları o kadar sarı ki neredeyse beyaz. Üzerimdeki tüm etkisi uhrevi ve gözlerinin beni biraz rahatsız edici bir şekilde delip geçmesi de buna yardımcı olmuyor.

Yine de elimi uzattım. "Quinton Henry."

Eline bir kaş kaldırıyor ve kapı çerçevesini itiyor. "Kim olduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz, Quinton." Dönüp evin içine doğru ilerliyor ve giderken arkasından sesleniyor. "Gel bakalım. Sana çay yaptım."

Etrafıma bakıyorum, yardım için mi yoksa yaklaşan kıyametime tanıklık etmek için mi olduğundan emin değilim ve takip ediyorum.

İçerisi rengarenk bir dağınıklık içinde ve burada birkaç kişinin yaşadığını tahmin ediyorum. Dar bir koridorda ilerliyorum, çeşitli odalar ve merdivenler fark edilebilir bir mantık olmadan dallara ayrılıyor ve birkaç dakika içinde mutfaktayım. Kadın sadece dört sandalyesi olan küçük yuvarlak bir masanın başında bekliyor ve şaşkınlığıma gülümsüyor. "Clementine geliyor, Quinton. Coal's Lake'ten yolculuğun nasıl geçti? Umarım *çok* kötü değildir?"

Gözlerimi kısıyorum, sorudan şüpheleniyorum. "Daha iyi olabilirdi."

Gülüşü kafamın içinde çalan küçük alarm zilleri gibi. "Tanrım, çok özür dilerim. Bazen kendimizi biraz kaptırdığımızı düşünüyorum. Dolunay değildi, biz de düşündük ki... neyse, boş ver." Elini salladı, sonra oturmam için işaret etti. "Çay?"

Oturduğumda koltuk minderinin plastiğı inliyor. Taşındı mı? Ne tarafından? Ve dolunayın seyahatimle ne ilgisi var? "Adını duyamadım. Clementine nerede demiştiniz?"

Avına bakan bir avcı gibi genişçe gülümsüyor. "Ben Willow. Clem'in kız kardeşlerinden biriyim."

Bir yapboz parçası yerine oturuyor. *Ağaçlar*. Adlarını ağaçlardan alırlar. "Sizden başka var mı?" İnanılmaz derecede kırılgan görünen bir demlikten çay doldururken onu izliyorum.

Willow, "Toplam yedi kişiyiz," diyor.

Dalgınca başımı sallıyorum, çaydanlığın çini desenini daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum. "Bu çiçekler Elysian Blossom, değil mi?"

Ben bir yudum alırken bana takdirle bakıyor. "Belki *de* sen güzel bir yüzden daha fazlası, Bay Henry."

Protesto etmek üzereydim -kesinlikle güzel bir yüzden fazlasıyım- ve sonra Elysian Blossom tohumları hakkında konuşulacak kişinin o olup olmadığını soracaktım ki çayın tadı beni çarptı. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor. "Bu çok lezzetli."

Willow sırtıyor ve omuzlarını geriye atıyor. ", değil mi?"

Tekrar yudumluyorum, kullandığı malzemeleri araştırıyorum. Parfüm ve çay genellikle aynı yapı taşlarını kullanabilir. Krizantem, söğüt kabuğı (buna şaşırmadım), elma... ve tam olarak belirleyemediğim daha fazlası. Bir yudum daha alıyorum, sıvıyı dilimin üzerinde yuvarlıyorum. "Söyle bana, içinde ne var?"

"Ona ne servis ediyorsun?" Clementine mutfığa girdiğinde sesi keskin ve saçmalıktan uzaktı.

Kocaman bir yudum daha yutuyorum ve ayağı kalkıyorum, dönüyorum ve bu sefer kendimi toparlayabileceğimi umuyorum. *Hadi Q. Bunu yapabilirsin dostum.*

Ve, .

Sabah ışığında ışıltı ışıltı, üzerinde siyah bir kot pantolon ve üzerinde grafik bir çiçek fontuyla Çiçek Çocuk yazan siyah bir tişört var. Koyu renk, parlak ve gür saçları bir Disney prensesininki gibi sırtından ve önünden aşağı sarkıyor ve muhteşem yeşil gözleri tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakarken . Gülümsemesini bastırıyor. "Günaydın Quinton," diyor hayatımın aşkı.

Ona ay gözü mü yapıyorum? Muhtemelen. "Günaydın Clementine," diye cevap vermeyi başarıyorum. "Harika görünüyorsun."

Clementine , zeytin rengi teni gözlerini kırıştırırken güzelce derinleşiyor. "Teşekkür ederim."

Can havliyle tutunduğum tahta sandalye protesto edercesine gıcırıyor ve arkamda Willow kıs kıs gülerek, "Bunu daha önce yaptığını hiç görmemiştim," diye mırıldanıyor.

Clementine kendini toplar gibi olur ve gözleri suçlayıcı bir ifadeyle kız kardeşine dikilir. "Sen yapmadın."

Gözlerimi Clementine'dan ayıramıyorum ama Willow omuz silkerek, "Tabii ki yaptım. Bu fırsatı kaçıramazdım."

Bekle. Parmaklarım karıncalanıyor, sanki uykudaymışlar da kan şimdi geri akıyormuş gibi. "Çayın içine bir şey mi koydun?" Clementine lavaboda onun yanında durmak için hareket ettiğinden, nihayet Willow'a bakabildiğim için soruyorum.

Clementine'in bu sabah bana kızgın olmadığını görmek güzel, ama *neredeyse* Willow için üzüleceğim, çünkü Clementine öfkeyle, "Bunu yapmaya hakkın yoktu! Zaten yeterince berbat durumda-" "Hey!" diye itiraz ediyorum. "Ben buradayım. Ve benim hiçbir sorunum yok.

Parmaklarım karıncalanıyor ama bu." Parmaklarımdaki kalıntılara bakıyorum.

fincanımdaki çay. "Bunu yapmak için ne kullandın?"

"Not. A. Word," diyor Clementine kız kardeşine.

Willow ağzını kapatır ve "Ne ?" der.

Jest.

"Dışarı. Çık dışarı!" Clementine der ve Willow güler.

"İyi, ben gidiyorum," diyor. "Aspen ve annemin dükkânda yardımına ihtiyacı var zaten." Odadan hızla çıkıyor, çıkarken de yanımdan geçip gidiyor. "Senden hoşlandım," diye fısıldıyor. "İyi şanslar."

Bu sözler karşısında hem büyülenmiş hem de biraz tedirgin olmuş bir halde dikkatimi tamamen Clementine'e yöneltiyorum. "Konuşmamız gerek ama önce seni öpebilir miyim?"

Göz kırıyor. "Gerçekten hala böyle mi hissediyorsun?"

Yanına yaklaşıyorum, onunla aynı odada olup bu kadar uzak kalmayı başaramıyorum. "Dün gecedan beri hiçbir şey değişmedi, Clementine. Seni gördüğüm andan beri..." Başımı sallıyorum, hâlâ nasıl ifade edeceğimden emin değilim. "Sana ihtiyacım var," diyorum sonunda, ellerini kendime çekerek. Ona dokunduğum anda bedenim bir doğruluk hissiyle mırıldanıyor.

Gözbebekleri büyüyor ve nefes alırken dudakları aralanıyor. "Hissettiğin şey... gerçek değil, Quinton," diye mırıldandı. "Dün geceyle şu an arasında... bunların hiçbirisi gerçek değil."

Onu kendime çekiyorum, kollarımı beline doluyorum ve birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu fark ediyorum. "Tabii ki öyle," diye mırıldanıyorum, kalkık dudaklarına doğru eğilerek.

Kıpırdamıyor ve ağzını ağzıma aldığımda göğsümün içine derin bir rahatlama duygusu yerleşiyor. *Evimdeyim*. Tam olarak her zaman olmam gereken yerdeyim. Clementine'in kollarının boynuma dolandığını hissediyorum ve biliyorum, *biliyorum*, o da bunu hissediyor. Açılıyor, beni içeri alıyor ve öpücük dün geceki aciliyete hiç benzemiyor. Bu yumuşak, şefkatli. Aşkın kanıtı. Öpücüğün içinde tanımam gereken Clementine'ı görüyorum, yaşlanıp buruşana kadar benim aşkım olduğu Clementine'ı. Bir söğüt ağacının altında oynayan çocuklarımızı görüyorum ve ellerimle yüzünü kavradığımda Clementine'in minik iç çekişinde onların kıkırdamalarını duyuyorum.

"Quinton," diye nefes alıyor ve ben o yosun rengi gözlere bakarken tek bildiğim onu sevdiğim. Mantıklı gelmiyor ama öyle olması da gerekmiyor. Birbirimizi çok az tanıyoruz ama yeterince tanıyoruz.

"Konuşabilir miyiz?" Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu. Uzaktan, zihnimin girintilerinde, ailem için hâlâ bir anlaşma yapmam gerektiğini biliyorum. Annem, babam ve büyükannem bana güveniyor. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey önümdeki kadın.

Sonra gözleri kapanıyor. "Konuşacak bir şey yok." Sert bir adım atıp benden uzaklaşıyor, ben de onu takip ediyorum. "Quinton. Dur."

Hareket etmeyi bırakıyorum. "Ama sen de -şimdi- bunu hissediyorsun," diye yalvarıyorum. "Değil mi? Biliyorum. Gördüm..." Kelimelerin uçup gitmesine izin verdim. Çünkü öpüştüğümüzde bir ağacın *altında* çocuklarımızı -çoğul olarak- gördüğümü ona nasıl söylerim?

Gözleri önce genişliyor, sonra daralıyor. "Ne gördün?"

Başımı sallıyorum, mantığın son kırıntılarına tutunuyorum. Gördüğüm şeyi kabul etmeyeceğim. Bu bir fanteziydi.

Değildi.

Az önce bu sözleri fısıldayan sesi bulmak için etrafıma bakındım. "Sen...? Boş ver."

Clementine bana ihtiyatla bakıyor, sonra mutfaktan çıkmaya başlıyor. "Bak, Quinton. Kız kardeşlerim şaka yapmayı sever, bu da öyle bir şey. Büyük bir şaka. Buraya gelmemeliydin. Sana tohum satmıyoruz. Coal's Lake'e, evine git."

"Şaka nedir? Çay mı? Sorun değil. Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, ona doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. Gitmesine izin veremem. Neden bahsettiğini bilmiyorum ama önemli değil.

"Bizim *hissettiklerimiz*, yani *senin hissettiklerin*. Bu gerçek değil," diye tekrarlıyor.

"'Biz' demek üzereydin, değil mi? Sadece ben değilim." "Git, Quinton. Buraya ait değilsin." Dönüp dışarı koşuyor. "Clementine, bekle!" Seslendim ama tek duyduğum kapının kapanmasıydı.

Clementine

(Arabama bindiğim anda telefonum bir mesajla çalıyor.

MAGNOLIA

Sınıfıma konuşma yapacağını unutma! 15 dakika içinde burada ol.

Gerçekten de okula gitmem ve tüm sınıfın sunumunu hazırlamam için sadece on beş dakikam varken bana bir hatırlatma mı gönderdi?

Yaptı. Kesinlikle yaptı.

Daha fazla minnettar olamazdım, çünkü eve koşup Quinton'ın üzerine atlamama ve beni yukarı çıkarıp ağzıma sıçmasını istememe iki saniye kalmıştı. Bu bir sorun, çünkü ona söylediğim gibi, bunların hiçbirisi gerçek değil.

Öyle değil.

Magnolia'ya bir başparmak işareti gönderip okula doğru yola koyuluyorum, bu sabah mutfağa girmeden önce deodorant ve evden çıkmak için gereken diğer her şeyi sürmeyi ve işleyen bir yetişkin gibi görünmeyi başardığım için mutluyum. Elbette, bir aydır yıkanmamış bir kot pantolon giyiyorum ve yerden alıp giydiğim gömleği koklamak zorunda kaldım ama burası lise. Çocuklar kendilerinin ya da bir başkasının nasıl görüldüğünü umursamıyorlar ve bu yüzden de benim insanım oluyorlar ya da çok fazla umursuyorlar ve bu yüzden de sekiz yıl önce oradayken bana saçma sapan davranan insanlar oluyorlar. Umarım bu oran zaman içinde benim lehime değişmiştir.

Onu düşünmeden edemiyorum. Gözleri o kadar koyu kahverengiydi ki, irislerini zar zor görebiliyordum, mutfakta üzerimde gezinirken fiziksel bir dokunuş gibi hissetmişim. Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissedebiliyordum, sıcak ve hızlı bir şekilde merkezime doğru bir yol çizdiklerini ve beni hayatımda daha önce hiç gelmediğim kadar sert bir şekilde boşalttıklarını hissedebiliyordum.

Onun için hissettiğim çekim, vücudumun neredeyse hücresel ısrarı, bunun fark ettiğimden daha fazlası olduğu, gerçek değil. Gerçek olamaz. Ani bağlantıya aşk iksiri neden oldu.

O zaman neden ailenize bunu yaptığınızı söylemediniz?

Bunu görmezden geliyorum. Çünkü şimdi, mutfakta? Çünkü iksiri parfüm gibi sıkılmışım. İşe yarayıp yaramadığını görmek istedim. Ve belli ki işe yaradı.

Gördünüz mü? Mantık. Saf ve basit.

Saçmalık.

Kilitli okul kapısındaki kameraya bakıyorum ve yönetim ofisindeki Bayan Hayes'in beni içeri almasını bekliyorum. Kapıyı çekerek açıyorum, yanından geçerken ona el sallıyorum ve bileğimi işaret ederek çok geç kaldığımı belirtiyorum, ki bu doğru, ama aynı zamanda ziyaretçi formunu imzalarken onunla on dakikalık acı verici bir sohbetten kaçınmama da yardımcı oluyor.

Magnolia'nın sınıfına hiç gitmedim, çünkü ben buradayken o bu okulda öğretmenlik yapmıyordu. Yaklaşık otuz dakika uzaklıktaki Talladega'da öğretmenlik yapıyordu ve yaşlı Bay Carter nihayet emekli olmaya karar verene kadar zamanını bekliyordu. Huysuz ihtiyar keçi nihayet laboratuvar gözlüklerini bıraktığında yetmiş beş yaşındaydı ve sınıfta beni sürekli zorlamasından, daha iyisini yapabileceğim konusunda ısrar etmesinden nefret etmeseydim, uzun ömürlülüğüne hayranlık duyabilirdim. Şimdi bile, bakkalın ya da kafenin otoparkında arabasını gördüğümde ondan uzak durmak için yolumdan çekiliyorum.

Koku aynı, belli belirsiz karışıklık ve kimyasal kokularla karışık biraz vücut kokusu. Magnolia pencereden beni görüyor, gülümsüyor ve içeri girmemi işaret ediyor. "Sınıf, bu benim kız kardeşim, Bayan Clementine Rowan."

Elimi zayıfça kaldırıp gülümsüyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve kendime aslında yetişkin bir kadın olduğumu ve bu küçük ahmaklara karşı öyle davranmam gerektiğini hatırlatıyorum. Özellikle de ön taraftaki, sanki ayakkabısında beklenmedik bir şekilde bulduğu bir tür sümüksümüşüm gibi bana dudak büküyor.

Sınıf arkadaşlarımdan benimle dalga geçtiği gibi bir cadı olmayı dilediğim zamanlar oluyor.

Ben öyle biri değilim. Ama ben de değilim, o yüzden bunu istediğin gibi yorumla.

"Clementine?" Magnolia soruyor.

Doğru. daldım. "Hey. Kim çiçek sever? sen seviyorsundur," diyorum bana hâlâ dudak büken kıza. "Kaç türünün tıbbi amaçlarla kullanıldığını tahmin etmek isteyen var mı?"

Arkada bir çocuk elini kaldırıyor. "Aspirin çiçeklerden yapılmıyor mu?"

Gülümsüyorum. "Öyle değil."

"Söğüt kabuğundan, salak herif" diye tersliyor bir başkası.

"Bu da tam olarak doğru değil," diye karşılık verdim, onu susturduğum için mutluydum. "Yine de söğüt ağacıyla bir bağlantı var - beyaz söğüt ağacı ve yapraklarında vücutta salisilik aside dönüştürülebilen salisin var. Mısırlılar bunu kullanmış, Romalı doktor Celsius ve hatta Hipokrat da kullanmış. İngiltere'de 1763 yılında ağaç kabuğunda tam olarak neyin işe yaradığını ortaya çıkarmak için çalışmalar başladı ve salisin bu şekilde ortaya çıkarıldı. 1800'lerin başında onu salisilik aside dönüştürebildiler ve bu bilgiyi laboratuvarındaki ek tekniklerle birleştirdiklerinde, çalışmaya başladılar."

Sonraki yirmi dakika, öğrencilere çeşitli sorular sormam ve konuyu bitkilerin nasıl kök saldığına getirmemle kolay geçti

-Modern tıbbın çoğunda kelime oyunu vardır. "Peki tam olarak ne iş yapıyorsunuz?" diye soruyor öndeki kız.

Yüzündeki geniş gülümsemeye engel olamıyorum. "Eczacıda sattığımız çaylarda kullanılmak üzere aile mülkümüzün çevresinde çeşitli çiçekler, çalılar ve ağaçlar yetiştiriyorum ve kendi araştırmalarım üzerinde çalışıyorum." Yapmayı başardığım şeyi sonunda aileme anlatmak için sabırsızlanıyorum. Sadece bir kez daha yeniden yaratmak istiyorum.

Burnunu çekiyor. "Kulağa sıkıcı geliyor."

Tam karşılık vermek üzereydim ki sınıf kapısının penceresinden gelen bir hareket dikkatimi çekti. *Hayır. Olamaz.*

Magnolia ayağa kalkar, Quinton Henry'nin uzun su içişini de görür ve masasının etrafında hareket eder. "Geldiğin için tekrar teşekkürler Clementine." Ellerini uzatarak gitmem gerektiğini işaret ediyor ama olduğum yerde donup kalıyorum. "*Clem*," diye tısladı. "."

Muhtemelen Magnolia beni ittiği için ileri atılıyorum ve ne olduğunu anlayamadan kapıdan çıkıyorum.

Quinton'ın yüzü beni içine alırken neredeyse yırtıcı. "Clementine," diyor, sesi alçak ve kadifemsi. "Tam da aradığım kişi."

Bakışına karşılık vermek istemeyerek ve kesinlikle veremeyerek yanından geçmeye başlıyorum ki bileğimi tutuyor. İçimde yine bir elektrik parıltıyor, dün geceğine tesadüf olamayacak kadar çok benziyor. Ve bu sefer suçlanacak bir fırtına yok.

"Bunu burada yapmıyoruz," diyorum, 'bu' derken neyi kastettiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama eski lisemin her ne ise onun için uygun bir ortam *olmadığını* biliyorum.

Önüme kırbaçla geçip ilerlememi o kadar hızlı durduruyor ki tam ona çarpıyorum ve o anda kış çamının kokusu duyularımı dolduruyor.

Benimkini.

Bu düşünce beni öylesine derinden sarsıyor ki nefesim kesiliyor, ondan uzaklaşırken neredeyse ayaklarıma takılıp düşecektim. Quinton beni tutuyor, geniş elleri beni sabitlemek için üst kollarımı sarıyor ve başımı kaldırdığımda başının üzerinde dönen gerçek kalpleri görüyorum. Pembe, beyaz ve kırmızı, ışıltılı ve parlak, çizgi filmlerden fırlamış bir sahne gibi bana bakıyorlar. Gözlerimi kırıştırıyorum ama hâlâ oradalar ve Quinton hâlâ beni tutuyor, ben neler olduğunu anlamaya çalışırken hâlâ beni sabit tutuyor. Tekrar.

Sonra fark ediyorum: Bugün Sevgililer Günü. Ve onun başının üzerindeki kalpler aslında her yerde: tavandan sarkıyor, sağımdaki duyuru panosuna asılmış, koridorun yukarısındaki ve aşağısındaki sınıf kapılarını süslüyor. İçimden rahatlamış bir kahkaha kaçıyor ve saniyeler içinde histerik bir kıkırdamaya yakın rahatsız edici bir şeye dönüşüyor.

"Clementine? İyi misin?"

"*Şaka* mı yapıyorsun?" Gülüyorum. "Ben iyi miyim? Hayır, hayır değilim," diyorum. "İyi olmanın yakınından bile geçmiyorum. Sen iyi misin?"

Gülüyor. "Hiç de değil."

"Aynen öyle." Onu sallıyorum ve hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüyorum.

Peşimden ayrılmıyor. "Neler olduğu hakkında konuşmalıyız," diyor. Konuşmaya devam ediyor, gece boyunca ve bu sabah aklımdan geçen her şeyi söylüyor ve benim tek yapabildiğim yürümeye devam etmek.

Dışarı çıktığımızda, davet edilmeden arabama bineceğini bildiğimden ve buna izin vereceğime kemik gibi emin olduğumdan, arabama doğru bir adım atıyorum. Bu iksir. İksir olmak zorunda.

Arabayı otele doğru sürmem iksirin suçu. Oraya vardığımızda elimi tutup beni içeri götürmesine izin vermem iksirin suçu. Ve odaya girdiğimizde ona doğru yuvarlanmam da iksirin suçu.

Quinton

M Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken ELLERİM titriyor. Nefesim kesiliyor, ağızlarımız birbirine kaynaştıkça başım dönüyor ve gördüğüm yıldızlar belki de oksijen eksikliği. Umurumda değil.

Bir süre sonra Clementine elini çekti, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve birbirimize bakıyorduk. "Bunu yapıyor muyuz?" diye soruyor, gözleri derin bir zümrüt gibi parlıyor. "Ve açık olmak gerekirse, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bunu daha önce söyledim mi? Oh, Tanrım." Geri adım atıyor, korkmuş görünüyor.

Gülümsüyorum ve avucumu onunkine uzatıyorum. Avucumu tutuyor ve dokunuştan içime bir ürperti daha geçiyor. Elini sıkıyorum. "İşte orada," diyorum, birleşmiş ellerimize bakarak, "bu her neyse? İşte *bu* yüzden bunu yapıyoruz. Ben de ne olduğunu bilmiyorum, Clementine. Ama şunu biliyorum: Sen, hiç şüphesiz, tanıdığım en seksi, en zeki, en çileden çıkarıcı derecede dik kafalı, inatçı kadınsın ve sana kesinlikle ihtiyacım var."

"Prezervatifin var mı?" diye ağzından kaçırıyor. "Her zaman."

"."

"Her zaman bilim adamı, ha?" Gülümsüyorum ve banyoya gidip dopp kitimi alıyorum -Coal's Lake'te Axl'la yaşadığım yıllar bana onlar olmadan asla evden çıkmamayı öğretti- ve döndüğümde onları sallıyorum. Onları komodinin üzerine bırakıp ona döndüğümde gözleri beni takip ediyor. "Şu anda seninle uğraşmamanın ne kadar zor olduğunu bilmeni istiyorum."

İçini çekiyor ve beni inceliyor. Sonra bir gülümseme patlatıyor ve yemin ederim gökyüzünde şimşeklerin çaktığını duyuyorum. "Benim için yeterince iyi," diyor, sonra saçını tutan kalemi çekip çıkarıyor ve saldırıyor.

Onu bir *oh şükür* nefesiyle yakalıyorum ve saniyeler içinde takım elbise ceketimi sıyırıp kravatımı çözüyor, sonra da gömleğimi hızla çıkarıyor.

"Neden kravat taktın ki?" diye mırıldanıyor, küçük, sıcak elleri göğsümü keşfediyor.

"Çünkü beni -" başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde gezdirirken nefes alıyorum- "ne yaptığımı biliyormuşum gibi hissettiriyorlar."

Kıkırdıyor. "Senin için nasıl gidiyor?"

"Müthiş," diye cevap veriyorum, motorcu ceketini aşağı itiyor, tişörtünü kafasına geçiriyor, sonra da sütyenini çıkarıyorum. "Tanrım," diye fısıldıyorum nihayet ışıktaki ona iyice bakabildiğimde. "Clementine..."

Çenesini yukarı kaldırıyor ve bu hareket göğsümün derinliklerinde bir şeyleri çatlatıyor. Kolundaki yanık omzuna kadar uzanıyor ve dik bir göğsün üst kısmına sığıyor. "Altı yaşımdaydım."

Başımı salladım. "Yanlış anlıyorsun. Sen mükemmelsin, Clementine."

Kızarıyor, yanakları sabahın geç ışıklarında derinleşiyor ve onu daha da muhteşem yapıyor. Sözsüzce, ağzımı sulandıran bir meme ucunu ağzıma almak için eğiliyorum, tepkisini dinliyorum ve gittiğim gibi ayarlıyorum. Bu kadın benden istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeyi, hatta daha fazlasını alacak. Bir kolumu beline doladığımda inliyor ve sanki şalteri indirmişim gibi oluyor.

İhtiyaç yüzeye çılgınlık atıyor, ham ve sınırsız, tüm incelik ve sabır iddialarını parçalıyor. Ellerimiz birbirimizin pantolonunda, iç çamaşırları, ayakkabılar çoraplarla birlikte onları aşağı çekip çıkarıyor, tamamen çıplak olana kadar, sonra geriye doğru yürüyorum ve yatağa düşüyoruz, ağızlarımız birbirinin üzerinde, dişler ve diller ve nefes nefese ve ben onun yanındayım, sıcaklığını hissetmek için elimi bacaklarının arasında takip ediyorum. Bacaklarını açıyor ve parmaklarımı kıvrımlarının arasına daldırıyorum.

Gözlerini kapatıyor, başparmağım o mükemmel sinir demetini bulup çevrelerken bu hissin tadını çıkarıyor. Şakağını, alnını, eğimli burnunu, aşk tanrısının yayı dudaklarını öpüyorum. O bir orman perisinin canlanmış hali ve parmaklarını bastırıp ona verdiğim zevkten mırıldanırken, bu kadar uzun süre nasıl

Onu. Çünkü onun benim için yaratıldığı çok açık, çok açık. Senkronize bir şekilde nefes alıp vermemizden belli. Ona bu kadar hazır olmamda, bu sabah onu tam olarak nerede bulacağımı bilmemde, gözleri açılıp benimkilere yerleştğinde dünyanın geri kalanının nasıl yok olup gittiğinde.

Bir parmağımı içine sokuyorum, ikimiz de bu hareketle inliyoruz, sonra çekip bir tane daha ekliyorum. "Bana neyi sevdiğini söyle," diye fısıldıyorum, parmaklarımı onun içinde dolaştırıyorum, sonra hepsini tekrar yapıyorum. Çabalarım karşısında kasları geriliyor. Çok yaklaşmıştı.

"Bu," diye miyavlıyor. "Nasıl *beceriyorsun*," diye nefes alıyor. "İşte böyle," diyorum. "Benim için gel, Sprite."

Kıpırdamadan duruyor, tüm vücudu bir an için kaskatı kesiliyor, sonra parçalanırken adımı haykırıyor, göğsü tıpkı Elysian Çiçeği'nin çiçeklerine benzeyen derin bir kızarıklıkla çiçek açıyor. Çünkü tabii ki öyle. Elimde orgazm olurken onu öpüyorum ve ne yaptığını anlamadan önce beni sırtüstü çeviriyor ve üzerime biniyor, ıslak sıcaklığı çıplak sikimin üzerinde kayıyor.

"Siktir, Clementine." Neredeyse bir dua.

Ayağa kalkıyor ve prezervatif almak için eğiliyor, siyah saçları hareket ederken vücudunun üzerinde perdeleniyor. Folyoyu iki parmağının arasında tutarak bacaklarımın arasında hareket ediyor ve bulduğu şey zevkle mırıldanıyor gibi görünüyor.

"Kahretsin, Q," diyor yaramazca, zümrüt gözleri bana bakarken parıldıyor. Yumruklarımı sıkıyorum, sikimin üzerinde durup dudaklarını yaladığını görünce neredeyse boşalacaktım. "Burada ciddi bir şeyle çalışıyorsun." Hâlâ diz çökmüş halde saçlarını yana doğru çekip büküyor, sonra prezervatifi bana uzatıyor. "Bunu tutmak isteyeceksin."

"Lanet *olsun*, Clementine."

Gülüyor, ondan çıkmasını beklemediğim derin, tatmin edici bir ses. Dudakları seğirdi, sonra dedi ki, "Tatlım, sen benimsin. Aşk iksiri olsun ya da olmasın. Gerçek ya da değil. Bu sik benim."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama umurumda bile değil çünkü o haklı, ben her zaman onunum. "Senin" diyorum, sonra ucunu yalarken inliyorum.

"İzle," diye emrediyor, bir elini şaftımın tabanına, diğerini taşaklarıma sarıyor ve yemin ederim, hayatımda hiç şu anda olduğum kadar tahrik olmadım. Ben de öyle yapıyorum. I

Sikimi bir şampiyon gibi yalamasını izliyorum ve onu boşalmak üzere olduğum konusunda uyarmam sadece altmış saniye sürüyor.

Çalışmasını artırıyor, mırıldanıyor ve pompalıyor ama ben buna dayanamıyorum. Altından çekilip kalkıyorum, neredeyse kendimi kaybetmeme neden olduğu için ona ters ters bakıyorum.

"Kadın," diye .

Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırıyor ve omuz silkiyor. "Sana söyledim. O benim."

Ve işte burada, Sacred River'da bir otel yatağının ortasında, Clementine dizlerinin üzerindeyken ve hiçbir özür dilemeden sikimin onun olduğunu ilan ederken, ona resmen aşık oldum.

Clementine

QUINTON GÜLÜYOR VE BAŞINI SALLIYOR. Sırt üstü yatmış, dirseklerine dayanmış ve bana bakıyor, altın sarısı teni beyaz tenine karşı kesinlikle kusursuz.

çarşaf, göğsünde siyah bukeler vardı.

Çok lezzetli.

Ve artık bunu durduramıyorum. Ona yakın olmak, ona dokunmak, onun tarafından dokunulmak için sürekli bir çekime karşı koyamıyorum. Bunun aşk iksiri olduğunu biliyorum - başka nasıl böyle bir şey olabilir ki? Bırakmak, yüzünü izlemek, prezervatifi takarken bana sanki yukarıdan onun için ve sadece onun için gönderilmiş bir tanrıçaymışım gibi baktığını görmek, mükemmel sıcak bir banyoya batmak gibi hissettiriyor. İçimde her şey rahatlamış, memnun.

Kendimi onun üzerine bıraktığımda ikimiz de sessizleşiyoruz. Biz nefes alırken Quinton'ın parmakları kalçalarımın gömülüyor, karanlık gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Orada onun her duygusunu okuyorum ve benimkileri yansıttıklarını biliyorum. Tekrar yükseliyorum, biraz daha alçalıyorum, sonra tekrar tekrar yapıyorum, ta ki onunla o kadar dolana kadar.

"Quinton," diye nefes alıyorum, "çok iyi hissediyorsun."

"Bu doğru kelime değil." Ellerini kalçalarımın aşağıya doğru kaydırıyor ve tekrar yukarıya, kıkırma ve sırtıma doğru kıvrıyor. "İnanılmaz daha iyi."

Başımı sallıyorum ve hareket etmeye başlıyorum. "Lezzetli" diye inliyor, daha önceki düşüncemdeki kelime yüzeye çıkıyor.

"Siktir, çok sıkıdır," diyor.

Öyleyim. Partnerlerim çok azdı ve hiçbiri Quinton'ın boyutlarında değildi. Tek yapabildiğim, ritmimi bulup aşağı yukarı hareket ederken başımı onaylarcasına geriye atmak. Göğüslerimi avuçladığında ellerimi onunkilerin üzerine koyarak nasıl dokunulmak istediğimi gösteriyorum. Çabuk öğreniyor ve başparmakları meme uçlarımda üzerinde gezinirken ben de iç duvarlarımı sıkıyorum.

Homurdanıyor, kalçalarını kullanarak daha derin sokuyor. Nefesimi tutuyorum ve öne düşüyorum, ellerim göğsünde, saçlarım etrafıma düşüyor ve dünyayı engelliyor. Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve konuşmayı kesiyoruz, nefesimizin sesinden başka hiçbir şey havayı doldurmuyor. Gövdesini yukarı kaldırarak çenemi kucaklamak için uzandığında, onunla buluşmak için çoktan eğilmiştim.

Öpüşürken bir gök gürültüsü duyduğuma yemin edebilirim, ya da belki de kalbim çatırdayarak açılıyor. Tek bildiğim bu öpücüğün farklı hissettirdiği. Şefkatli ve sevgi dolu, keşfediyor, öğreniyor. Dudakları yumuşak, tatlı ve onun geri kalanı gibi kalın, ama bana sorgusuz sualsiz boyun eğiyor, ben önce alt dudağını, sonra üst dudağını ısırırken beni takip ediyor. Ağzını yağmalıyorum, sakalının yumuşaklığına, ağzımın etrafındaki hassas deriyi nasıl hiç acıtmadığına bir kez daha hayret ediyorum.

"Üste çıkmama izin ver" diye fısıldadığında, isteyerek çıkıyorum, kontrolü devretmekten mutluyum.

Kalçalarımın arasına yerleşirken saçlarımı geriye doğru tarıyor, sanki beni ezberliyormuş, öğreniyormuş gibi yüzümü tarıyor. Ben de aynısını yapıyorum, burnundaki çillere, gözlerinin köşelerindeki bebek kaz ayaklarına, beni içine alırken zevkle kırısmalarına dikkat ediyorum.

"Bana tam adını söyle," diye mırıldanıyor.

"Clementine Amelia, *lanet olsun*," içime girerken kelimeyi yutuyorum, "Rowan." Oh Tanrım. Beni parçalara ayırabilir ve ben de mutlu bir kadın olarak ölebilirim. Kollarını başımın etrafına doladığında dizlerimi yukarı çekip için daha geniş açıyorum.

"İkinci Quinton Anthony Robert Henry," diye pantolonunu indirdi, bacaklarımdan birini tutup açısını değiştirdi.

Sırıtiyorum. "Tanıştığımıza oldum."

"Gelecekteki çocuğunun adını bilmen gerektiğini düşündüm," sırtıyıyor.

Hiç tereddüt etmedim. "Söğüt ağacının altında oynayan mı?" Tekrar iterken gözleri parlıyor.

"Adının ne olduğunu hep merak etmişimdir," diye nefes nefese kaldım.

Duraklıyor, bacağımlı omzunun üzerinden çekiyor ve tekrar itiyor. Onunkine uygun bir hırıltı çıkardım ve sonra "Anthony" dedi.

"Adı ne? Tanrım, Quinton çok iyi hissediyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Seni becerirken oğlumuzun adını sayıklamana izin veremem bebeğim," diyor ve sonra bana vuruyor.

Orgazmım zirveye ulaşmaya başlıyor ve tek yapabildiğim dayanmak, nefes nefese kalmak, küfretmek ve adını haykırmak, tüm dünyam beni çevreleyen, beni tüketen, beni seven adama yoğunlaşıyor. Orgazm geldiğinde, orgazm tüm düşünceleri, tüm mantığı geçersiz kılıyor, vücudumu bir elektrik dalgası gibi yıkıyor. İçimden gelen hayvani çılgılığı ya da Quinton'ı kendime çekişimi, teninin ve ağzının her zerresine ihtiyaç duyuşumu, ona, her zaman ona ihtiyaç duyuşumu durdurmak mümkün değil.

Quinton beni sıkıca tutuyor, kalçaları kendi zevkinin peşinde koşarken pompalıyor ve saniyeler sonra arkamda, kulağıma bağıyor, ikimiz de diğerine sıkıca bağlıyız.

Bunu takip eden sessizlikte tek yapabildiğim nefes almak, kalp atışlarım yavaşlarken göğsüm onunkine gömölüyor, bacaklarımın nasıl büküldüğünün belli belirsiz farkındayım. Etrafım onun kışkık çam kokusuyla çevrili ve kafam karla kaplı bir ormanın görüntüsüyle doluyor, buz dalları kırıyor, beyaz kar yukarıdaki mavi kuş gökyüzünde güneş ışınlarından parıldıyor. Uzakta, yüzü güneşe doğru eğilmiş bir figür manzarayı izliyor. Bunun Quinton olduğunu ve göreceğim birçok görüntüden yalnızca ilki olduğunu kuşkusuz biliyorum.

Bunun farkına varmak tektonik bir değişim, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Belki de yeteneğimde bildiğimden fazlası vardır. Ya da belki Quinton'dır, belki de aşk iksiri... ve bu düşünce olması gerekenden fazla acı veriyor.

Quinton yavaşça kayarak bacağımlı indiriyor ve ben de bunun getirdiği yeniden rahatlama hissiyle iç çekiyorum. Gözleri endişeyle kısılıyor. "Seni incittim mi?"

Başımı sallıyorum, yüzümde nazik bir gülümseme. "Hayır. Asla."

Sırıttırıyor ve yumuşak parmaklarıyla saçlarımı terli yüzümden uzaklaştırıyor. "Bu çılgınlık, değil mi?"

"Benim ailemde yok," diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "İlgimi çekti, ama bu düşünceni unutma." Yataktan kalkıyor ve prezervatifi çıkarmak için banyoya doğru ilerleyişini izliyorum.

Gün ışığına minnettarım, çünkü bu adamın kaslı sırtı ve bacaklarıyla çevrelenmiş inandırıcı poposunu görebiliyorum ve geri döndüğünde, kalın, kordonlu vücudunu, dizlerindeki daha koyu deri parçalarını, yürürken gülünç horozunun biraz sallanma şeklini katalogluyorum. Kazanmak için Büyük Penis Enerjisi, bayanlar ve kazanan *benim*.

"Bu gülümseme ne için?" Quinton yatağa geri kayar ve yorganı beline kadar çekerken sorar.

Gülüyorum. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum," diyorum.

Yan yatar ve başını ellerinin arasına alır. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Pek çok açıdan," diye kıs kıs gülüyorum.

Parmağıyla burnuma vuruyor. "Çok yaramazsın," diyor sevgiyle.

Dudaklarımı büküyorum. "Bu çok yeni bir gelişme."

"Öyle mi?"

"yirmi dört saat içinde olduğu gibi."

Gülüştü sıcak ve çökertici, fırından yeni çıkmış bitter çikolatalı kurabiyeler gibi ve içgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum. Bana uzanıyor, beni kendine çekiyor ve bir bacağına onunkinin arasına sokuyor.

"Konuş benimle, Sprite. Bana her şeyi anlat."

Burnumu kırıstırıyorum. "Bu lakaptan pek emin değilim,

Q." Gözleri yumuşuyor. "Ufacıksın."

"Ben 1.80 boyundayım, bu hiç de küçük değil!" İtiraz ediyorum.

Homurdanıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et. Ağaç perisi daha mı iyi?"

"İyy, hayır." Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama bu sadece beni daha da yakınlaştırmasına ve bizi kaydırmasına neden oluyor, karnım onun tarafına, bacaklarımız birbirine geçiyor, başım göğsünde, parmaklarım yumuşak teninde geziniyor.

"Kaç çocuğumuz olacak?" Sorusu kulağımda gümbür gümbür yankılanıyor.

"Üç," diye yanıtlıyorum. "Bir erkek -tek erkek- ve iki kız."

Mırıldanıyor. "İkimiz de bu konuda nasıl bu kadar sakiniz?"

Avucumu göğsüne dayayıp yan tarafına, kalçasına ve güçlü uyluğuna doğru gezdiriyorum. "Çünkü bir aşk iksiri yaptım."

Sertleşiyor, sonra bana bakmak için geri çekiliyor. "Ne diyeceğim?"

İç çekiyorum. Bu işi bitirsem iyi olacak. Doğrulup bacak bacak üstüne atıyorum ve çarşafı kucağımı örtecek şekilde çekiyorum. Gözleri, bakışlarımla buluşmak için tekrar yukarı çıkmadan önce göğüslerimde oyalanıyor. "Ortaya çıktığın gece. Birlikte hazırladığımız iksir?"

Başını sallıyor. "Pembe ve turuncu, çılgın fırtınada mor kasırğa mı yapıyor?"

"Tam bir tane. Bu altmış dokuz numaralı aşk iksiriydi."

Bir kahkaha daha atıyor. "Altmış dokuz mu? Hadi ama." Kaşlarını sallıyor. "Eğer istediğin buysa, söylemen yeterliydi." Yorganın altına dalmak için hamle yapıyor ama onu durduruyorum.

"Doğru," diyorum kıkırdayarak ve ona vurarak. "Doğru yapmak için altmış sekiz kez daha denedim. Sen ortaya çıktığında altmış dokuz olmuştu."

Hâlâ sırtarak, "Tamam, yani... *aşk iksiri* mi? Biraz daha anlat."

"Nesiller boyunca ailem bu özel iksirle tanındı-

tion. Kelimenin tam anlamıyla bir aşk iksiri olduğu söylenirdi: kişi bunu aşık olduğu kişiye ya da her neyse ona takardı ve bum, aşk." Sözcükler ağzımdan çıktıkça, bunun ne olduğunu anlıyorum. Yutkunarak devam ediyorum. "Ama büyük büyükannem bunu büyük anneme ya da anneme öğretemeden öldü ve asla yazılmadı. Herkes bunun tarihe karıştığını düşündü ama ben lanet bir botanikçiyim. Onu yeniden yaratmak istedim. Elysian Çiçeği'yle bağlantılı olduğunu biliyordum, çünkü sadece burada yetişiyordu ve aile efsanesi de çok sık yapılamadığını söylüyordu. Bu yüzden yapmam gereken ilk şey, talep üzerine çiçek açmasını nasıl sağlayacağımı bulmaktı. Bu bir yılımı aldı. Sonra da malzemeleri ayırmak gerekiyordu. Annem nasıl koktuğunu hatırlayabiliyordu ama başka hiçbir şey hatırlamıyordu."

Quinton kıkırdar. "Tanıdık geliyor."

Ona . "demek istiyorsun?"

"Yani aynı lanet çiçek için seni havaya uçurmamın nedeni: ailem bizi ünlü yapan parfümü yeniden yaratmam için bana güveniyor. Ve babam -ki kendisi o kadar yeteneklidir ki burnu milyonlar karşılığında sigortalanmıştır- Elysian Blossom kokusuna karşı kördür. Ama ben değilim."

Çarşafın üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırıyorum ve bir nefes veriyorum. "Yani ikimiz de çiçeği ailelerimiz için efsanevi bir koku yaratmak için kullanmaya çalışıyoruz." Başımı kaldırıyorum ve onun sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ve sen yanımda olup Elysian Blossom özünü iksirin geri kalanına dökmeme yardım edene kadar benimkinin çalışmasını sağlayamadım. Bu gerçekleştiğinde, biz..." Omuz silkip aşağı bakıyorum ve ipliği tekrar çekiyorum.

Sessizliğe daha fazla dayanamadığımda, beni incelediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Gerçekten bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Ne olduğumuzu mu?" diye soruyor, aramızda eliyle işaret ederek. "Bir çeşit büyümlü aşk iksirinin ürünü mü?"

"Tek açıklaması bu." *Peki ya imgelemler?* Şans eseri. Hepsi bu.

"Hayır."

Sesi o kadar derin, o kadar ısrarcı ki beni ürkütüyor. "Bu doğru, Quinton."

"Hayır, Clementine." Yer değiştiriyor, yüzüme bakacak şekilde oturuyor ve ellerimi kendine çekiyor. "Bunun biraz farklı olduğunu itiraf etmeliyim. Daha birkaç dakika önce *çocuklardan* bahsediyorduk, en azından bir tanesini ikimiz de söğüt ağacının altında gördük. Yani evet, tamam. Bu yüzde yüz mantıklı değil. Ama yüzde yüz gerçek. Buna inanmak zorundayım."

"Neden?"

Göz

kırpmıyor.

İtiyorum. "*Neden* buna inanmak zorundasın? Neden tüm bunların tamamen kimya yüzünden olduğuna inanamıyorsun? Bilim, ilk çekimin bedenlerimizin diğerlerinin feromonlarına verdiği tepkilerle ilgili olduğunu çoktan kanıtladı. Öyleyse neden bir iksir eklemek -bu tepkiyi arttırmak için imzalanmış bir koku- bunun nedeni olmasın?"

Sessiz ve kafasında dönen düşünceleri neredeyse görebiliyorum. Sonunda konuştu. "Çünkü hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Çünkü telefonlarıma çıkmadığında ve e-postalarıma ters ters cevaplar beni çıldırtıyordun ama bir sonraki sefer ne yapacağını ya da söyleyeceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Çünkü ailen tarafından çok , her ne kadar tanıştığım tek kız kardeşin beni biraz korkutsa da. Çünkü azimlisin. Çünkü..." Kendini çelikleştirmek istercesine başka tarafa bakıyor ve geri dönüyor. "Çünkü büyükannem ve büyükbabam ilk görüşte aşık oldular ve ben de aşık oldum."

Quinton'la benim içinde bulunduğumuz oda dışında her yer bulanıklaşıp kararıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Az önce...

"Evet, yaptım."

"Aman Tanrım." İçimi kavuran bir panikle yataktan fırlayıp geriye doğru çekiliyorum. Bu olabilecek en kötü şeydi. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır, bana aşık olamazsın Quinton-birbirimizi çok az tanıyoruz!"

"Biliyorum." Sesi sakın ve kesin. "Seni seviyorum."

Külotumu bulup giriyorum ve arkamı döndüğümde onun kıcıma baktığını . "Bana bakmayı kes!" Neredeyse çılgılık atacaktım. "*Bu-sen-hayır!*" Tekrar ediyorum.

"Hadi ama Clementine," diyor. "Bir kere kışın hayranlık uyandırıcı. Ve eğer biraz nefes alırsan, eminim bunu konuşabiliriz."

Kollarımı sutyenimin askılarından geçirip ona ters ters bakıyorum. "Az önce bana olmamı mı söyledin?"

"Kesinlikle hayır." Ellerini havaya kaldırdı. "Yirmi birinci yüzyıldayız. Bundan daha iyisini biliyorum."

"Bu senin lehine bir puan," diye mırıldanıyorum, etrafıma bakınıp pantolonumu arıyorum.

"Başka ne?"

Pantolonumu kaptığım gibi giymeye başladım, onu yanlış duyduğumdan emindim. "Ne?"

"Benim lehime olan başka ne var?" diyor. "Benim hakkımda sevdiğin başka bir şey."

Yüzüme küçük bir gülümseme çarpıyor ve o görmeden önce arkamı dönüyorum.

"Gördün mü? Benden hoşlanıyorsun."

Lanet olsun. O da gördü. "Önemli değil," diyorum, gömleğimi giyip çoraplarıma uzanırken.

"*Tabii ki* önemli. Buradayım, kışım çıplak, sana seni sevdiğimi söylüyorum, bu yüzden benden hoşlanman kesinlikle önemli."

Kıkırdıyorum, kalp onun açıklaması karşısında yükseldikten sonra tekrar yavaşlıyor. "Tamam, senden hoşlanıyorum. Ama-"

"Aması yok. Tabii hâlâ benim ya da senin kışından bahsetmiyorsak, ki ikisi de harika."

Benden bir kahkaha daha kaçıyor. "Kahretsin, Quinton, ciddi ol!"

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve benim hain gözlerim o yaklaşırken vücudunu tarıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu haksızlık. Onun gibi adamların var olmasına izin verilmemeli. "Bunu çözebiliriz, Sprite."

"Bana Sprite demeyi kes." Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum, gözlerimi kendime saklamak için büyük çaba harcıyorum ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

"Buraya bakmazsan sikimi suratına indiririm," diye tehdit ediyor, sesi eğlence dolu.

Gözleriyle buluştuğumda yanaklarım ısınıyor ve orada gördüğüm hayranlık karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bunun gerçek olmasını gerçekten istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama nasıl emin olabiliriz?" diye soruyorum.

"Yapamayız," diyor kesin bir ifadeyle. "Ama bunun bir önemi var mı?" "Evet!" Ben de öyle dedim.

"Neden?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen üzerine bir şeyler giyer misin?"
Kıkırdıyor. "Seninkini çıkarmanı tercih ederim, tatlım.
Ceketimi omuz silkerek giydim. "Gitmem gerek."
"Daha işimiz bitmedi. Bunu biliyorsun, değil mi?" Sesi nazikti.
"Biliyorum." Ama buradan çıkmam gerek. Kafamı boşaltmaya,
nefes almaya ve düşünmeye ihtiyacım var ve Quinton etrafımdayken
bunu yapamam. Kafamı karıştırıyor.
Ben de onu orada bıraktım, çırılçıplak, kalbimi ellerinde tutarak.

Clementine

"YOU NE YAPTI?" Willow ve Magnolia dikkatle tarafsız kalırken, annem ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"Aşk iksirini ben yaptım," diye tekrarlıyorum, sonra şişeyi itiyorum ahşap tezgahın üzerinden ona doğru. "Kokla şunu."

Annem kaşını kaldırdı. "Bu konuda çalışmaya devam ettiğini bilmiyordum." Kendimden utanarak kıpırdandım. "Öylece yok olmasını istemedim."

Annem dükkânın önüne bakarken dudakları aralanıyor. Saat en fazla beş, yani neredeyse kapanma vakti ve dükkân boş. Quinton'ı otelde bıraktıktan sonra doğruca yeşil evime gitmiş ve iksiri başarıyla yeniden yaratmak için saatlerce çalışmışım. Ve bunu defalarca, istediğiniz kadar kolay bir şekilde yapmışım. Şimdiden elli genç şişem vardı. Sanki buraya gelmek için beş yıl boyunca çalışmamış, mücadele etmemiş ve o kadar çok başarısız olmamışım gibi, kombinasyonları ancak geçen yıl saymaya başladım.

Her başarılı partide Quinton'ı aramak, başarıyı onunla paylaşmak istiyordum. Anlatmak istediğim tek kişi oydu. Ne anneme, ne Magnolia'ya, ne de kız kardeşlerime. Ama söyleyemedim. Aşk iksirinin bana yaptırdıklarının yanı sıra, bir de hâlâ şirketinin kullanımı için Elysian Çiçeği tohumlarını satın almak istemesi vardı. Tabii ki bunun izin veremezdim. *Ne yapacağını biliyorsun*, demişti annem.

Evet, Quinton'dan istediğimi söylediğim boşluğu almışım. Ama netliğe yaklaşamamışım. Aslında emin olduğum tek şey, ne yaparsam yapayım göğsümdeki dinmek bilmeyen ağrıdan kurtulamayacağımdı.

İşte bu yüzden dükkandaydım. Mags'e okuldan sonra gelmesi için mesaj atmıştım ve Willow zaten buradaydı. İksiri göstermek için herkesin aynı anda burada olmasını tercih ederdim ama Aspen şehir dışında, Juniper ve Jasmine bir tür yemek gezisinde ve Hazel... Hazel hiç burada olmuyor.

Annem şişeyi kapatıp tıpasını çıkarırken kalbim daha hızlı atıyor. Çiçekli koku hemen havayı dolduruyor; ebegümece ve lavanta kokuları okaliptüs ve Elysian Blossom'un özel kokusuyla karışıyor. Annem eğilip kokuyu içine çekerken parlak mavi gözleri açılıyor. "Tıpkı hatırladığım gibi kokuyor," diyor şaşkınlıkla. "Clementine, başardın! Seninle çok gurur duyuyorum!"

"Tebrikler ufaklık," diyor Willow, sesi sıcak.

"Bu harika, Clementine," diye fışkırıyor Magnolia, beni sert bir şekilde kucaklıyor ve daha birkaç gün önce bana ettiği onca boku rahatlıkla unutmuş gibi görünüyor.

Sarılmayı kabul ediyorum ve hüzünle gülümsüyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum - nihayet bunu gerçekleştirebilmek için diğer tüm hayallerimi ve hedeflerimi askıya almıştım - ve şimdi burada olduğuna göre, tek yapmak istediğim bir topun içine kıvrılıp ağlamak.

"Bize her şeyi anlat," diyor annem, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Sonra bana daha iyi bakabilmek için başını eğiyor. "Bir dakika. Neyin ?"

Onun endişesi, bu üç kadının ilgi odağı olmanın verdiği güçle birleşince beni gözyaşlarına boğmaya yetiyor.

"Şimdi bize *kesinlikle* her şeyi anlatıyorsun," diyor annem, ön kapıyı kilitlemek için başını sallıyor ve beni eski zamanlardan kalma gazoz barında kurulan tabureye oturmaya yönlendiriyor.

Willow ve Magnolia yanımda, annem de bize çay yapmak için koşturuyor. Birkaç dakika içinde hepimiz annemin "Make It All Better" karışımından yudumluyoruz; ben içinde yasadışı maddeler olduğuna yemin ediyorum ama annem ve Aspen olmadığına yemin ediyor. Ne olursa olsun, çayın üzerimdeki neredeyse anında sakinleştirici etkisini inkar etmek mümkün değil ve derin bir nefes alıp tutuyorum ve bırakıyorum.

"Quinton Henry, değil mi?" Annem diyor ki. "Sana söylemiştim-"

"Ooh, *bu* Quinton Henry," diyor Willow. "Magnolia ve benim onu hava yüzünden korkutup kaçırdığımızdan emindim."

"Beni bu işe karıştırmayın," diyor Magnolia.

"Sen bana söylemeseydin onun hakkında hiçbir şey bilmiyor olacaktım!" Willow itiraz eder.

"Kızlar, bunu konuşmuştuk. Hava durumu üç maymunu oynayacak bir şey değil," diyor annem.

"Ne yaptın sen?" Willow'a baktım. "O fırtına *senin* miydi?"

Willow en azından utangaç görünmeyi akıl etti. "İşe yarayacağını düşünmemiştim! Okumalar dışında, denediğim *herhangi* bir şey ne zaman işe yaradı ki?"

Annem yatıştırıcı bir şekilde elini okşuyor. "İşte, işte, Willow."

Magnolia gözlerini deviriyor. "İşte bu yüzden eski moda bilime sadık kalıyorum."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Aman Tanrım, . Lütfen durun." Sonunda sessizlik çöktüğünde devam ediyorum. "Evet, ben Quinton. Ben iksiri hazırlarken ortaya çıktı ve biz birbirimize aşık olduk ve tek düşünebildiğim bunun iksir olduğu. Çünkü öyle olmalı. Ailesinin çiçeği kendi parfümleri için istediğini de boş verin." Ellerimi çekip onlara bakıyorum. "Ne yapmalıyım?"

Sessizdirler. Sonra annem konuşur. "İlk görüşte aşık olmak bir hediyedir, Clementine. Bunu iksir yapmadı."

"Ama-"

Elini kaldırıyor. "İksir için bir panzehirim var. İkiniz de alın ve eğer aşk gerçekten iksir yüzünden ise, o zaman işiniz bitecek. Ailesinin çiçeğe olan arzusuna gelince, ona bir şişe daha esans verin."

Ona bakakaldım. "Ne? Ama bunu yapmamamı söylemiştin!"

"Ne yapacağınızı bildiğinizi söylemiştim. Görünüşe göre yanlışlıkla, onlara dolu bir şişe daha vermeyi kastettiğimi bileceğini varsaydım. Ona yeterince yakın bir kokuyu nasıl üreteceklerini bulabilecekler ve iyi olacaklar."

Utancı kaplarken yanaklarım ısınıyor. "Oh."

Kıkırdıyor. "Çiçek bizim için önemli elbette ama kızlar, biz tüm varlığı çiçeğin etrafında dönen çılgın kadınlar değiliz. Henry ailesi de bizi bu kadar önemli bir şeyden mahrum etmek isteyen kötü adamlardan oluşmuyor."

"Clementine'in aşık olduğunu söylediği kısma geri dönebilir miyiz?" Magnolia başını bana doğru çevirerek soruyor. "Bu *doğru* mu?"

Omuz silkiyorum. "Panzehirin belirlemesi gereken şey bu."

"O zaman ben de çayı hazırlayayım," diyor annem ve barın arkasında kurutulmuş otlar, çiçekler ve kim bilir daha nelerle meşgul olmaya başlıyor.

Tek yapabildiğim çaresizce izlemek. Tüm bunlar birkaç saat içinde bitecek mi? Yoksa Quinton'da gerçek bir şeyler olması mümkün mü? Ve bir kez olsun bilimin yanılmasını, mantıksız aşk karşısında diz çökmesini istemem benim hakkımda ne söylüyor?

Quinton

I Mesaj geldiğinde otel odamda hamburger ve patates kızartmasını bitiriyordum.

CLEMENTINE

Dükkana gelebilir misin?

Bir sonraki mesaj Rowan's Apothecary & Books'a bir iğne. Cevap veremeden üçüncü bir mesaj beliriyor.

CLEMENTINE

Ben de sana bir şişe esans vereceğim. Ailen için.

Küçücük bir umut koru alevlenmeye başlar.

Orada olacağım. Oraya yürümem ne kadar sürerse sürsün.

CLEMENTINE

Sana bir araç gönderiyorum.

Burada olduğunu sanmıyordum.

CLEMENTINE

Var.

Başka bir mesajla uğraşmıyorum, çünkü bir önemi yok. Paket kutusunu çöpe atıyorum ve takım elbisemi giyiyorum.

ayakkabılarımı çıkardım, sonra da bugün giydiğim gömleği giydim. Bu ziyareti gerçekten düşünmemiştim, çünkü yanımda sadece takım elbisem ve üç gömleğim vardı. Ama bununla daha sonra ilgileneneğim. Şimdilik sadece aşağı inmem gerekiyor.

Birkaç dakika sonra bir SUV yanaşıyor ve ben arkaya tırmanırken arabayı kullanan yaşlı adam sırtıyor. "Görünüşe göre Rowan kadınları tarafından aranıyorsun."

Kalbim küt küt atıyor ve Clementine'ı tekrar kollarıma alma ihtimali bedenimi karıncalandırıyor. "Sadece bir tane. Clementine."

Adam gülümser ve arabayı caddeye çeker. "Ah. Grubun bebeği. Tatlı kız." Sesini fısıltıya indiriyor. "En çok onu seviyorum ama annesine söyleme."

Buna ne anlam vereceğimi bilemediğim için bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Dükkâna kadar sessizce gidiyoruz ve ona ödeme yapmaya çalıştığımda beni başından savıyor.

"İlk sürüş benden" diyor.

Ona teşekkür edip dışarı çıkıyorum, sonra da içeri giriyorum. Gözlerim hemen Clementine'ı buluyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Eski bir gazoz çeşmesine benzeyen bir yerde oturuyor, ahşap tezgâh yıllarca kullanılmaktan pırıl pırıl parlıyor, arkasındaki duvar çeşitli boyutlarda çekmecelerden oluşan dev bir dolapla kaplı. Gülümsemeye karşı koyuyor ve muhtemelen göğsünde de olduğunu bildiğim bir kızarıklıkla yanakları pembeleşiyor. İstedğim her şeye sahip olan kadına doğru ilerliyorum.

Ancak ona yaklaştığımda etrafındaki kadınları fark etme zahmetine giriyorum. Willow, Clementine'in bir yanında duruyor ve beni bu sabah olduğundan daha da dikkatle inceliyor; Clementine'in gittiği sınıfın öğretmenini de diğer yanında. Tezgâhın arkasında Clementine'den bile küçük bir kadın var ve dört bardak çay koyarken bana gülümsüyor.

"Merhaba," diyor Clementine, ellerini tutarken sesi neredeyse utangaç.

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim, bunu yaparken onun özel cit- rus kokusunu yakaladım. "Merhaba, güzelim."

Boğazını temizleyip doğruldu ve tezgâhın arkasındaki kadına bakarken geri çekildi. "Bu benim annem, Daphne. Bu sabah Willow'la tanıştın, bu da Magnolia."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyorum.

Daphne dört fincanı da tezgâhın üzerine koyar ve Clementine'e başıyla selam verir.

"Çay?" Clementine bir tane alıp bana uzatarak soruyor.

Kabul ediyorum, sonra malzemeleri yerleştirmek için derin bir nefes alıyorum. İnandırıcı bir şekilde aşk iksirine benziyor ama içinde başka bir şey var. Vişne mi? Her ne ise, ilginç. Bir yudum alıyorum. "Bu çok güzel," diyorum Daphne'ye. "Seninki mi?"

Gözleri parlıyor. "Evet. Teşekkür."

Başımı sallıyorum, sonra bir iki daha alıyorum, kendimi sergideki bir hayvan gibi hissediyorum. "Yani..." Bir sonraki adımda ne yapacağımdan tamamen emin olmadan başladım.

Ve sonra hissediyorum.

"Ah," diyor Clementine, bardağı yere bırakıp elini karnına götürerek. "Oh, hayır."

"Sen de mi?" Kendi ayımı tezgâhın üzerine koymayı başararak ve dik durmak için tezgâhı tutarak soruyorum. "Burada ne vardı?" Daphne'ye soruyorum.

O ve Willow hiç etkilenmiş görünmüyorlar ama de beklemiyorum. Neler olduğunu çok iyi biliyorum. İçimi saran bulantıya rağmen dişlerimi sıkarak, "Bu kimin fikriydi?" diye soruyorum.

Willow annesine, "Ona verdiğin değerdan daha akıllı olduğunu söylemiştim," der.

Clementine soluk soluğa "Banyo," der ve taburedan kayarak arka tarafa koşar.

Clementine tuvalete eğilirken ben de onu takip ediyorum ve saniyeler içinde küçük p kutusunu kapıyorum. Sonraki birkaç dakika boyunca işler pek iyi gitmedi.

"Bu *gerçekten* gerekli miydi?" Midem sıkışırken şaka yapmaya çalışıyorum. Başka bir şey gelmeyince duvara yaslanıp nefes alıyorum. "Birini tanımak için harika bir yol, Sprite. Birbirimizin önünde tuvalete gitmenin bundan önce geldiğini sanırdım."

"Özür dilerim," diyor ellerini dizlerine koyup tekrar kızardıktan sonra. "Ama bu benim fikrim değildi."

Gülüyorum. "Sen tam bir yalancısın," diyorum, onu nazikçe yolumdan çekiyor, sonra p kutusunu elimden geldiğince boşaltıp duruladıktan sonra yere bırakıyorum.

"Yakalandım," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor. Sonra küçük kâğıt bardaklar alıyor ve ilerini suyla dolduruyor. Sonra da gargara dağıtıyor. "Bunu bilmene neden şaşırmadım?"

Bir kaşıımı kaldırıyorum ve göğsümü kalbimin üzerine vuruyorum. "nk seni tanıyorum. Burada."

Mırıldanıyor ve bir tur daha su ve gargaradan sonra banyodan ıkıyoruz.

"Annen düzenli olarak insanları kusturan çaylar mı yapıyor?" Beni ön tarafa götürürken kalçalarının salınımını takip ederek soruyorum.

Bana bir kez daha gülümsüyor. "Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum. Görünüşe göre burayı boşaltmışlar."

Etrafa bakıyorum. Diğerleri gerçekten de gitmiş ve ışıklar sönmüş. Pille çalışan mumlar mekânın her yerinde hâlâ yanıyor ve bize sadece görebileceğimiz kadar ışık veriyor. "Cozy," diyorum, sonra etrafı işaret ederken Clementine'e bakıyorum. "Sanırım benim tarafımdalar."

Beni yakından inceliyor. "İşe yaradı mı?"

Sırıtiyorum. "Eğer amaç nasıl bir ailenin içine girdiğimi göstermekse -çayı aşk iksiri panzehirleri ve kim bilir daha neler için bir dağıtım sistemi olarak kullanan türden- o zaman evet, işe yaradı." Onu bara kadar geri götürüp kollarımın arasına sıkıştırıyorum. "Ama panzehirin işe yarayıp yaramadığını soruyorsan, önce aşk iksirinin işe yaradığını varsayman gerekir."

Yaklaştığımda parlak yosun gözleri parıldıyor. "Eee?" diye soruyor.

Tanrım, çok güzel kokuyor. Sıcaklığını hissedebiliyorum, bedenlerimizin birbiri için nasıl gerildiğini. Bu konuda sahte ya da yaratılmış hiçbir şey yok. Her şey çok mükemmel, inanılmaz derecede gerçek. Dudaklarımı kulağının altındaki hassas deriye yaklaştırdığımda göğsü kabarıyor, neredeyse benimkine değiyor. "Cevabı biliyorsun, Clementine."

Titriyor. "Öyle mi?"

Bir elimi kolunda gezdiriyorum -yanık olan, güzel olan- ve ensesinin açıkta kalan derisine getiriyorum, tam da inanılmaz hassas olduğunu öğrendiğim yere. "Cevap seni sevdiğim. Aşk iksiri olsa da olmasa da bu olacaktı."

"Tanrıya şükür," ve dudaklarımı kendi dudaklarına çekiyor.

Clementine

"I SENİ SEVİYORUM." Kelimeler tereddüt etmeden ağzımdan döküldü. "Tam zamanında," diye mırıldanıyor, beni tekrar öpmeden önce gözleri kırışıyor.

Ama bunu söylemek çok iyi hissettiriyor. "Seni seviyorum." Öpücükler arasında tekrar tekrar söylüyorum.

Quinton öpücüğü derinleştiriyor, vücudu bedenime baskı yaparken beni susturuyor. O benim dünyam. Hayır, mantıklı değil ve evet, burada bir yerlerde biraz sihir var, ama önemli değil. Bana doğru ilerken elleri belimde sıkılaşıyor.

"Sana ihtiyacım var Clementine," diyor boynuma karşı.

Onun hatırı sayılır aletini avuçluyorum ve inliyorum, vitrinlerin açısı ve kimsenin bizi tezgâha karşı görememesi için minnettarım. "Bana bir şey söyle," diyorum bugün ikinci kez takım elbise ceketini çıkarırken. "Takım elbise giymediğinde ne giyiyorsun?"

Bir kahkaha atıyor ve gömleğinin düğmelerini iliklememe yardım ediyor. "Evde eşofman ve tişört, kot pantolon, normal kıyafetler."

"Ve iç çamaşırı," diyorum onu pantolonundan ve ayakkabılarından kurtarıken. "Eşofmanın altına mı giyiyorsun?"

"Şu anda gerçekten bunu mu konuşuyoruz?" Tişörtümü ve sütyenimi çıkarıyor, sonra bir meme ucumu sıcak ağzına alıyor.

"Soruya cevap ver," diyorum, bu his karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyor.

"İç çamaşırı yok," diye mırıldanıyor, sonra doğruluyor ve saçındaki kalemi çıkarmak için uzanıyor. "Saçın başlı bir tuhaflık,

Sprite," diyor, sesi derin ve çakıllı. Sonra başımın arkasındaki saçları kavıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. Dikişi izlemeden önce üst dudağımı, sonra da alt dudağımı yalıyor.

Ürperiyorum, o yetenekli dilinin bacaklarımın arasına girmesi için can atarken benden kaçan miyavlamaya engel olamıyorum.

Mırıldanıyor ve ensemdeki kavrayışını sıkılaştırarak içime zevk dalgaları gönderiyor. "Konuşacak çok şeyimiz var aşkım, ama şu anda ağzımı amına dayayıp seni boşaltmak istiyorum. Ve bunu tüm kıcımla konuşmadan yapmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

"Evet," , ağzım kurudu.

Gözleri kararıyor ve dudaklarından çökmekte olan bir gülümseme geçiyor. "Soyun. Seni bu tezgahın üzerinde istiyorum."

Bir yanım itiraz etmek istiyor, çünkü burası annemin eczanesi ve insanlar bu tezgâhı her zaman kullanıyor. Ama diğer yanım, bu adam ne derse seve seve yapacak olan yanım, tüm giysilerimden kurtulmak istiyor.

"Bekle," diyorum, yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Oraya çık."

Bana bakıyor. "Sanırım *seni* orada istediğimi söylemişim, tatlım."

"Oh, ben de oraya çıkacağım. Ama bütün bunları başlatan iksirin nasıl olduğunu görünce-"

"İksir değildi."

"-altmış dokuz numaraydı, düşündüm ki, ne bileyim, ona saygı için bir şeyler yapmalıyız."

Kıkırdıyor. "Seni daha yakından tanımak için *gerçekten* sabırsızlanıyorum."

Ona işaret ettim. "Ateşli kıcını tezgaha koy ve pozisyonunu al Q."

Hiç zarif değil ve bu dev adamın çıplak bedenini yukarı çekişini görünce bir kahkahayı bastırıyorum.

"Komik olduğunu sanıyorsun," diyor, "ama buraya çıkarken seksi olmaya çalışıyorsun."

Saçımı savurup tezgâhın arkasındaki tabureye çıkıyorum ve saniyeler içinde ayağa kalkıp ona sarılıyorum.

Bana şakacı bir şekilde bakıyor. "Hiç adil değil." "Olmaya çalıştığımı hiç söylemedim," diye omuz silkiyorum.

Kıçıma hafifçe vuruyor. "Arkanı dön ve bana o amcığı ver, Clementine."

Ayağa kalkıp arkamı dönüyorum ve kalçalarımın tutup beni istediği yere indirirken, kendime onun sikine yardım ediyorum. Dilinin bana karşı her darbesine, uzunluğu boyunca bir yalamayla karşılık veriyorum. Çok geçmeden, onu boğazımın arkasına götürüyorum ve dilinin klitorisime yaptığı baskıyla inliyorum. Bu çok iyi. Nasıl bu kadar iyi olabiliyor? Dili aşağı inip etrafımda dolanırken inliyorum, sonra sikinin dibini kavriyorum, başını emiyorum ve onun inanılmaz yeteneğini yakalamak için elimden geleni yapıyorum. Tırnaklarımı kalçasının iç kısmında gezdirirken sertçe emdiğimde sarsılıyor, neredeyse tezgâhtan düşüyordu.

"Lanet olsun, Clementine," diye nefes nefese kalıyor.

"Sanırım bu hoşuna gitti," diyorum, sonra tekrar yapıyorum.

İnliyor. "Biraz daha böyle yaparsan işim biter." Beni üzerinden kaldırıyor, sonra ben otururken tezgâhtan kalkıyor. "Buraya gel," diye emrediyor, sonra beni kendine çekiyor ve kalp atışı içinde ağzını bacaklarımın arasına geri sokuyor.

Dili klitorisime geri döndüğünde bir nefes çekiyorum. "Sen bu işte uzmansın," diyorum, bir parmağını içime sokarken bacaklarım titremeye başlıyor.

Bana bakıyor. "*Senin* hakkında uzman olmak istiyorum Clementine. Sadece sen." Sonra ikinci bir parmağını sokup yalıyor ve ben inliyorum.

Bu duygu o kadar yoğun ki yıldızları görüyorum. "Siktir, Quinton, seni seviyorum," diyorum, parmaklarını içime sokarken tüm vücudum geriliyor.

Cevap vermiyor, sadece çabalarını yoğunlaştırıyor. Ve diğer eli beni yerimde tutarken paramparça oluyorum, öyle bir parçalanıyorum ki adımı bile zar zor biliyorum. Bir elim tezgahı kavriyor, diğeri omzunu tutuyor ve bir an için sanki dünyalar arasındayım, bu dünya ile meleklerin dolaştığı dünya arasında asılı kalmış gibiyim.

Gevşiyorum ve kendime gelemeden beni aşağı çekiyor, çeviriyor ve taburenin üzerine oturtuyor, sonra da bana doğru bastırıyor. Kıcımlı aşağı yukarı ovalarken siki ipek gibi hissettiriyor. "Sana sahip olabilir miyim?" diye soruyor kulağıma karşı, sesi galaksinin kendisi kadar derin. "Çıplak mı?"

Korunmadan kimsenin içime girmesine izin vermedim, ama Quinton için? Herhangi bir şey için. Başımı sallıyorum, içim beklentiyle kasılıyor.

Memnun bir şekilde gürlüyor, sonra beni aşağı itmeden önce boynumu öpüyor, böylece göğsüm tezgahın serin tahtasına dayanıyor. Elleri sırtımdan aşağı iniyor, sonra kıcımlı çerçevelemek için dolaşiyor. ", " diyor.

diyor. "Bu sadece saçınla ilgili bir sapkınlık değil. Tüm vücudun." Kıçıma masaj yapıyor, sonra kendini bana karşı konumlandırıyor.

Sessiz bir davetle parmak uçlarıma çıkıyorum. "Lütfen Quinton," diye yalvarıyorum. Çünkü hiçbir şeye bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Sonra bağıriyorum, içime girerken saf bir zevk iniltisi çıkarıyorum.

"Çok iyi, bebeğim," diyor, çekip tekrar itiyor, daha derine iniyor. "Benim için o kadar sıkı ki, o kadar mükemmel ki. Sen benimsin," diye homurdanıyor dönen kalçalarıma karşı. "*Siktir*, Clementine. Benimsin."

Kalçalarımı geri itiyorum, bana verdiği her lezzetli santime ihtiyaç duyuyorum ve her hareketiyle onunla buluşuyorum. "Senin" diyorum. Beni dünyadaki tüm zamanlara sahipmişiz gibi beceriyor, çökmüş, yavaşça, hiç bilmediğim bir lüksle içime girip çıkıyor. Sonra klitorisime uzanıyor ve ben yine uçuşumun kenarındayım.

"İçine boşalmama izin verecek misin?" diye soruyor, beni kaldırıyor ve göğsüne yaslamadan önce saçlarımı yana doğru süpürüyor. Sonra bir elini göğsüme bastırıyor ve parmaklarının arasında bir kıştırma yakalıyor, doğrudan amıma bir zevk dalgası gönderiyor.

"Ne istersen, Quinton," diyorum, neredeyse zevkten çıldırmak üzereyken.

"Benim için parçalan," diye ısrar ediyor. "Seni yakaladım. Bırak kendini."

Tekrar itiyor, öncekinden daha sert, neredeyse beni tabureden tamamen kaldırıyor. Bağıriyorum ve yemin ederim içimde bir şimşek çakıyor, seradaki ilk dokunuşumuzdaki sarsıntının aynısı ama daha büyüğü, başımdan parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar uzanıyor, sonra geri kıvrılıp içime gömülüyor.

Konuşamıyorum, o mırıldanırken sadece nefes alabiliyorum, "Biliyorum. Ben de" diye mırıldanıyor ve sonra ikimiz de öyle bir mutluluk içinde orgazm oluyoruz ki nutkum tutuluyor.

Tükenmiş bir halde, beni sıkıca tutarken dudakları tekrar boynumu buluyor, kollarımız belimin etrafında birbirine dolanıyor. Uzun bir an boyunca tek yaptığımız nefes almak.

Sonunda onun kucağında arkamı dönüyorum. Gözleri loş ışıktaki nazik ve tatlı, keşfetmek için sabırsızlandığım bir dünyayla dolu. "Burada kal," diyorum. "Benimle kal."

Sırıttıyor. "Tabii ki."

Kalbim yerinden

fırlayacak gibi oldu.

"Gerçekten mi?"

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Biraz lojistik gerektirecek ama evet Sprite, kalıyorum."

Ağzını kendime çekiyorum ve kendimi yeniden onun içinde kaybediyorum.

EPILOG

ÜÇ AY SONRA

"T İşte buradalar, Kanada'nın parfüm prensi ve güzeller müstakbel gelini!"

Çantamı arka koltuğa atarken Magnolia'ya kaşlarımı çatıyorum. arabasından. "Çok komiksin."

Gülüyor. "Yani, bu doğru."

Ona bir ahududu patlatıyorum ve "İkinizi evinizin yolunu bulmanız için burada bırakmadan önce binin" dediğinde arkaya doğru koşuyorum.

Kıçım arka koltuğa çarpıyor ve ona vuruyorum. "Ne yapıyormuşuz gibi görünüyor?"

"Bununla evlendiğime inanamıyorum," mırıldanıyor Quinton, kendini küçük Fiat'a akord ederken.

Ben de ona vuruyorum ve Magnolia gaza basıp tekerleklerin cıvıldamasına ve dikiz aynasından sarkan rüya yakalayıcının sallanmasına neden olmadan önce kapıyı zar zor kapatıyor. "Tanrım, Mags, bu acelen ne?"

"Planlarım var," diyor kibirli bir şekilde, "ve bu bir saatlik yol beni gerçekten zorluyor."

Ona daha yakından bakıyorum. "Perşembe öğleden sonra ve okul bitti. Senin hiç planın yok. Bekle. Sen... *makyaj* mı yapıyorsun?"

"Kapa çeneni," diyor ve büyük boy bir güneş gözlüğünü kafasından çıkarıp burnuna takıyor.

Mırıldanıyorum, onu çalışıyorum. "O bir erkek," diye telaffuz ediyorum.

Fiat savruluyor ve Quinton kapıyı öyle sıkı kavıyor ki eklemleri hafifliyor. "Tatlım, bu ölüm tuzağının içindeyken kardeşine sataşmasan olmaz mı?" diye soruyor, sesi yükseliyor.

"Katılıyorum," diye burnunu çekiyor Magnolia.

Kollarımı kavuşturarak, "İyi ama hikâyeyi senden sonra dinleyeceğim," diyorum.

Bir saat sonra Mags bizi yeni bıraktı. Şey, yeni değil. Küçük kulübe aramızın kenarında yer alıyor ve büyük büyükannemin yaşadığı yer. Orayı hep sevmişimdir ama biraz rustik diyebiliriz. Quinton içeri ilk girdiğinde hemen geri çekildi ve "yirmi birinci yüzyılda gerçek insanların yaşadığı gerçek bir ev" inşa ettirmek için yerel inşaatçıyı aradı. Ve Quinton'ın çok zengin olduğu ortaya çıktı, yüzden evdeki ilerleme hızlı oldu.

Dürüst olmak gerekirse, geçtiğimiz üç ay çok hızlı geçti. Büyük Savaş Deneyimi'nden birkaç gün sonra -ben öyle adlandırmayı tercih ediyorum- Quinton beni Coal's Lake'e götürdü ve eve bir Amerikalı getirmesine gözlerini kırpmayan ailesiyle tanıştırdı. Ve bu, Elysian Blossom esansı şişesini elime almadan önceydi. Ondan sonra her yerde kucaklaşmalar ve kutlamalar oldu. Bir ay sürdü ama Quinton ve parfümcülerin yıldönümü kokusunu tamamlamak için esansı laboratuvarında nasıl çoğaltacaklarını bulmalarına yardım ettim. Ayrıca arkadaşlarıyla tanıştım, dairesinin her yerinde seks yaptım ve nişanlandım. Sonra uzun bir süre kalmak için eve döndüm ve son birkaç haftadır Quinton'ın dairesini toparlamak ve eşyalarını Sacred River'a gönderilmek üzere hazırlamak için Coal's Lake'e geri döndüm.

Quinton çantamı kapmadan önce çantalarımı zar zor yere bıraktım. Elimi tutup beni dışarı çekti, yüzünde gizemli bir gülümseme vardı.

"Ne oldu?" Ona gülümsemekten kendimi alamayarak soruyorum. Sonra beni nereye götürdüğünü gördüm. Söğüt ağacına.

Beni yaprakların arasından geçirip ağacın gövdesine götürüyor. Burası huzurlu, ağacın gölgesinin serinliği Mayıs güneşine karşı bir rahatlama. Üstümde kardinaller cıvıldıyor ve aşkımla ilk tanıştığım sabah bana ılık çalan çiftin aynı çift olduğunu biliyorum.

Yukarı baktığımda erkeğin kırmızı formunu görüyorum ve ona ve eşine ılıkla karşılık veriyorum. Quinton ağaca yaslanıp beni kucağına aldı.

Kollarını açıp beni öpüyor, ağzımı keşfetmek için zaman ayırıyor, durgun ve gür. Bu benim en sevdiğim Quinton öpücüğü türü, tabii içime girdiğinde aldığım talepkâr, uyuşturucu öpücükleri saymazsak, vücudu benimkini var olduğunu hiç bilmediğim yüksekliklere çıkarıyor. Onun çam kokusunu içime çekiyorum ve gömleğini avuçlayıp daha fazlası için parmak uçlarıma çıktığımda başparmağı yanağımlı sıyrıyor. Daha sonra soyunacağız ve güneş batarken tül perdelerin arasından turuncu ışınlarını göndererek birbirimize ziyafet çekeceğiz. Ama şimdilik, isteyebileceğim her şeye sahibim.

"Seni çok seviyorum Clementine," diyor alnını benimkine yaslayarak.

Ona gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Umarım bu romanı beğenmişsinizdir! Amazon ve Goodreads'te yeniden incelemek için zaman ayırırsanız çok sevinirim.

Ve şanslısınız: bu Kutsal Nehir serisinin başlangıcı! Kırmızının On Dört Tonu romanlarının geri kalanını ve Kutsal Nehir'in ikinci kitabının ilk bölümünü görmek için bir sonraki sayfaya geçin: Karaoke Kimyası!

Ayrıca benden başka neler okuyabileceğinizi de göreceksiniz - aralarından seçim yapabileceğiniz çok şey var. [Haber bültenime katılmayı](#) ve beni sosyal medyada takip etmeyi unutmayın!

Kırmızının On Dört Tonu

Serinin kalanına göz atın - ama acele edin, sadece 1 Mart'a kadar mevcut!

Maia Terry'den [Nine of Hearts](#)
[Sahte Düğün Tarihi](#) by Bella Leigh Michaels
[Alışılmadık Aşk](#) by Eliza Anne
[Sevgililer Günü İsyanı](#) yazan Dani Elias
Amanda Bentley'den [Karşı Konulmaz İntikam](#)
Elliot Ason tarafından yazılan [Ruffled Feathers](#)
[Sen Benim Olduğunda Yazan Aşk](#)
[Tanrısını Bozmak](#) Luna Knight [Bu Pointe](#)
[Değil](#) Yazan Kelsey Woods [Kalpler ve](#)
[Parıltılar](#) Yazan K.M. Gillis Effie
Campbell
[Onu Çılgına](#) Çeviren: J.L. Quick
Irene Bahrd tarafından yazılan [ForNever Mine](#)
Lexi Gray' [Şeytanın Sevgilisiden](#)

Karaoke KİMYASI

MANOLYA - Bölüm 1

Park yerine beş dakika kala varıyorum. Arabayı kısmen gizli bir yere çekip motoru durduruyorum ve çantamı almak için arka koltuğa uzanıyorum. Pembe atletimin üzerine parıltılı kurukafalı siyah tişörtümü giymek ve yırtık siyah kotumun içine girmek artık tanıdık bir rutin. Sessiz pamuklu eteğimi sıyrıp makyaj açıyorum, vizörlü aynada gözlerime kraliyet mavisi parıltılı bir göz kalemi sürdükten sonra bulaştırıyorum. Saçlarımı kabarttıktan sonra arabadan iniyorum ve Fiat'ımın arkasına geçip sadece burada giyilen siyah Doc Martens ayakkabılarımı giyiyorum. Arabamı kilitliyorum, aceleyle kapıya yöneliyorum, sonra derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve kalabalığın arasından düz bir çizgi çizerek bu gecenin listesine eğilen sunucuya doğru ilerliyorum.

Carol ben yaklaşıncaya doğru geldi, sonra da sevinçle bana gülümsedi. "Yedi! Bu gece geleceğini sanmıyordum."

Özür dilemeye başladım ama Seven'in özür dilemediğini hatırladım. Asla. Bu yüzden dik durdum ve önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. "Merhaba Carol. Bugün yapmam gereken bazı işler vardı. Nasıl olduğunu bilirsin."

Bana kalemi ve ben adımı ve şarkı seçimlerimi yazarken gümüş bileziklerim birbirine çarpıyor. Kız kardeşim ve nişanlısıyla uğraştıktan sonra kendimi daha da şımarık hissediyorum, bu yüzden Joan Jett'in "I Love Rock 'n' Roll" ve No Doubt'ın "Just a Girl" şarkılarını seçiyorum, kolayca kendimi kaybedebileceğim ve dünyanın geri kalanını unutabileceğim iki eğlenceli şarkı. Listede sonuncuyum, ancak Carol beni seviyor - ya da en azından her şarkı söylediğimde ona verdiğim ikilikleri - bu yüzden bu gece en az bir kez sahneye çıkacağımı biliyorum.

Kalemi gülümseyerek geri veriyorum ve Seven'in her zamanki içkisini sipariş etmek için bara doğru ilerliyorum: sek bir viski, üzerine su

Yan. Gerçek ben olsam kesinlikle böyle bir şey sipariş etmezdim ama Al's'a gittiğimde, lisede kimya öğretmeni olan ve Rowan kardeşler arasında en az ilgi çeken Magnolia Rowan değilim. Burada ben Seven'im, kimsenin ne düşündüğünü umursamayan belalı şarkıcı. Burada, bırakın alkol servisi yapmayı, içki içecek yaşta bile görünmemesine rağmen barmenle flört ediyorum. Burada, istediğini alan bir kadıyım. Özür dilemeden kendisi olan. Gerçek ve mecazi anlamda güçlü bir sesi olan ve onu kullanmaktan korkmayan bir kadıyım.

Başka bir deyişle, gerçekte kim olduğumun tam tersi.

"Bu gece burada olup olmayacağını merak ediyordum," diyor derin bir ses.

İşte geldi. Magnolia asla bu kadar cesur olamazdı ama Seven gibi ben de dönüp gözlerimin botlarından kot pantolonlu bacaklarına, ince beline, kalın göğsünü ve kollarını saran siyah Henley'ine, koyu gri ve gümüş rengi kirli sakallarla kaplı çenesine ve nihayet bana gülümserken lezzetli bir şekilde kırışan parlak mavi gözlerine gitmesine izin veriyorum. Karnım karşılık olarak geriliyor.

"Riggs."

Birasını benim viskimle tokuşturuyor. "Yedi." "Beni özledin mi?" Alay ediyorum.

"Bütün hafta," diye cevaplıyor. "Sen mi?"

"Belli ki." Bakışlarımı kaçırıp bir yudum daha alıyorum, bakışlarına dayanamıyorum. Bu adamın kendinden emin duruşu karşısında Seven'in gerçekten işe yarayacağı çok az şey var. Onu en az bir yıldır neredeyse her hafta burada görüyorum ve her seferinde aynı şey oluyor: biraz flört ve daha fazlası değil. Ben onun soyadını bilmiyorum, o da benim gerçek adımı bilmiyor. Bildiğim kadarıyla, o da benim kadar kim olduğunu saklıyor.

Dikkatimizi "Shake it Off "un açılış dizeleriyle geceyi hareketlendiren Carol'a çeviriyoruz. Bara yaslanıp Riggs'in değerlendiren bakışları altında büzülmemeye çalışıyorum, viskiden bir yudum daha alıp yakıcılığının beni güçlendirmesine izin verirken içimdeki kıvrılma güdüsüyle savaşıyorum. "Ne söylüyorsun?" Gözlerimi Carol'dan ayırmadan soruyorum.

kayıyor. "Neden? Düet mi yapmak istiyorsun?"

Alay ediyorum. "Benimle başa çıkamazsın."

"Bunu ," diyor sessizce.

Kendimi ona teslim etme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Geniş vücudu benimkinin üzerinde geziniyor.

Kendini aşığı indirirken delicesine sıcak kirli sakalı boynuma değiyor, o sakalın başka yerlerde hissedebileceği gibi. Bir iniltiyi bastırıyorum ve loş ışıık için şükrederek bir yudum daha alıyorum. İçkiyi biraz yavaş içmeliyim.

"Afrika," diyor.

"Bu senin şarkın mı?"

Başını sallıyor, sonra birasını geri uzatıyor ve ben de onu incelemek için iki saniyelik bir fırsat yakalıyorum. Sık kırpılmış saçları tepede daha uzun tutamlara dönüşüyor, tutunmak için mükemmel uzunlukta. Adam tam anlamıyla bir gümüş tilki ve kendini öyle bir şekilde taşıyor ki, istediğini elde etmeye alışkın olduğunu belli ediyor. Bu barın dışında -Yedi olmanın dışında- onunla konuşmaya asla cesaret edemezdim. Yine de onun yanındayken kendimi korunaklı bir öğretmen gibi hissediyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o bu kadar yakınımdayken asla sağlam bir zeminde olamıyorum.

Carol şarkıyı bitirdi ve Riggs'i çağırdı. Bana baktı ve göz kırptı. "Bana şans dile."

Sırıtiyorum. "Böyle bir şeye ihtiyacın yok."

Geri çekilirken ellerini ceplerine sokuyor, bu hareket sadece göğsünün ve kollarının genişliğini vurgulamaya yarıyor. Adam tam bir tank. Onun tarafından ezilmek için neler vermezdim. "Bana vermek istediğin her şeye ihtiyacım var," diyor ve sonra dönerek uzaklaşıyor.

Ağzım kuruyor.

Carol'a doğru ilerledi ve gülümseyerek mikrofonu elinden aldı, ardından yaklaşık elli kişilik kalabalığa hitap etmek için döndü. "Bu sefer sizden biraz destek almam gerekecek, hazır mısınız?" Kalabalık alkışlarla karşılık verir, ilk unutulmaz notalar hoparlörlerden döküldükçe keyifleri artar.

Riggs'in küçük sahnedeki bakış açısından beni göremediğini biliyorum ama bu bilgi, bana doğru bakıp şarkı söylediğinde göğsümdeki gerginliği durdurmuyor. Seven bu enerjiyi Riggs'e geri verecekti, bu yüzden viskiyi parlatıyorum ve koro için tam zamanında kalabalığın önüne doğru ilerliyorum. Gözlerimiz kilitlenip midemdeki kelebekler patladığında, onların uçuşmasına izin veriyorum ve gerçek hayattan kısa bir süreliğine kaçmanın tadını çıkarıyorum.

Karaoke Kimyası'nın ne zaman ön siparişe sunulacağını öğrenmek için beni Amazon'dan ve sosyal medyadan takip etmeyi unutmayın!

Ayrıca VALERIE Pepper

AŞKA KILAVUZLUK SERİSİ

Tamircinin Patronun Kızını Elde Etme Rehberi (serinin başlangıç romanı; bülten abonelerine ücretsiz)

Dul Kadının İkinci Şans Rehberi Kadının (1. Kitap)

Barista'nın Mükemmel Buhar Rehberi Rehberi (.
Kitap) *Huysuz Kaos* . Kitap)

KUTSAL NEHIR SERİSİ

Aşk İksiri No. 69 (Serinin başlangıç romanı, 1. Kitap)

Karaoke Kimyası (2. Kitap - 2024 Yazında çıkacak)

BEALE STREET BLUES SERİSİ

Aşk, Kayalıklarda (1. Kitap - Mayıs 2024)

ROMANLAR

Naughty All The Way (Kasım 2023) - Smutmas'ın On İki Günü sınırlı süreli koleksiyonunun bir parçası

The New Romance Cafe'nin *Holidays & Hook-Ups* antolojisinde *To Have and To Scold* (Haziran 2023 - sınırlı sayıda)

Yazar Hakkında

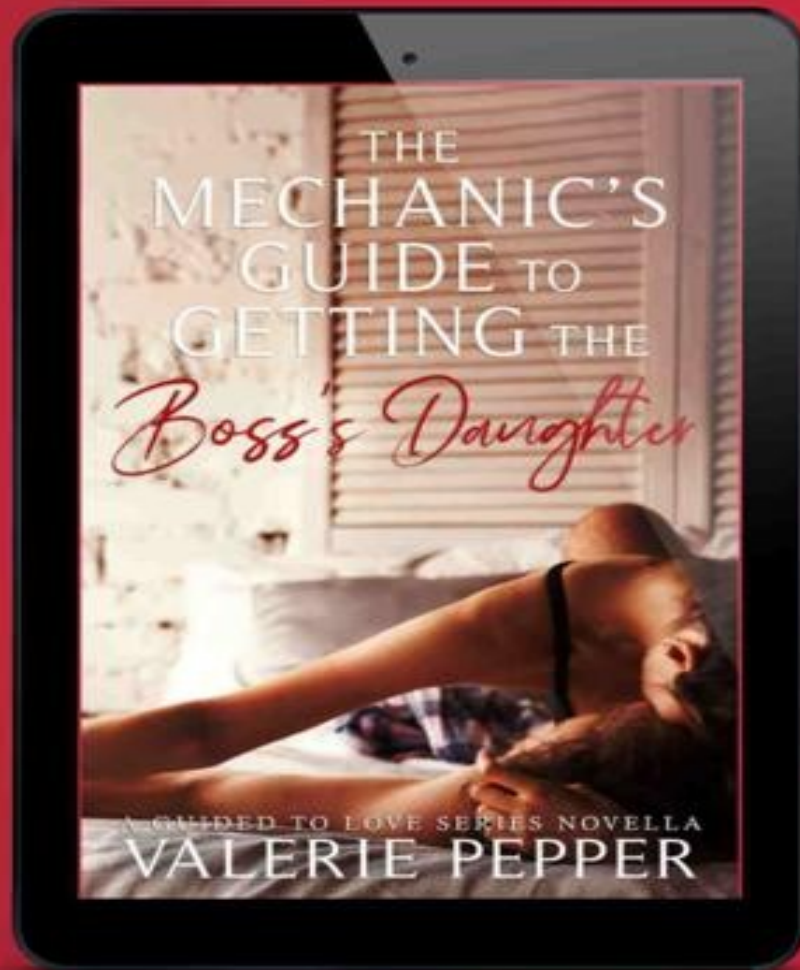
Valerie Pepper iflah olmaz bir iyimser ve kızın erkeğe, erkeğin kıza, kızın erkeğe, erkeğin kıza, erkeğin erkeğe kavuşmasına, kısaca gerçek hayatta sonsuza mutlu olmak için ne gerekiyorsa, birden fazla deneme gerekse bile yapılmasına inanan biri.

Yazmadığı zamanlarda onu kitap okurken, yürüyüş yaparken, ruh haline uygun müzikleri dinlerken ve ailesiyle takılırken bulabilirsiniz. Kapsül gardırop fikrinden çok etkileniyor, ancak kıyafetleri, ayakkabıları ve botları bunu gerçekten yapamayacak kadar çok seviyor.

Şu anda kocası, çocukları, köpekleri ve belki de çok fazla ayakkabısıyla kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşıyor. Birmingham, Alabama'da yaşıyor ve Çağdaş Romantizm Yazarları 2021 Stiletto Ödülü'nün sahibi. Daha fazlasını www.authorvaleriepepper.com adresinden öğrenebilirsiniz.

Your FREE
novella is waiting

Sign up for my newsletter to
get your copy!

Teşekkür

Bu 14 Kırmızının Tonu koleksiyonundaki diğer yazarlar olan muhteşem kız kardeşlerime teşekkür ederim, her ne kadar bazılarınız canavarlar gibi ac-bilgileri okumasanız da: Maia Terry, Bella Leigh Michaels, Eliza Anne, Dani Elias, Amanda Bentley, Elliot Ason, Luna Knight, Kelsey Woods, K.M. Gillis, Effie Campbell, J.L. Quick, Irene Bahrd ve Lexi Gray. Özellikle Irene'e muhteşem kapakları ve genel olarak bizi forma soktuğu için teşekkürler. Anneme, yani Jamie'ye teşekkürler. Bu seriye bayılacağınızı umuyoruz.

ARC okuyucuları, Bookstagrammer'lar, BookTokker'lar, eleştirmenler ve okuyucular: Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bana ve kitaplarıma göstermeye devam ettiğiniz sevgi için teşekkür ederim. Bana zaman ayırdığınız, heyecanınızı, memlerinizi, ünlem işaretlerinizi, tuttuğunuz ellerinizi ve kalplerinizi verdiğiniz için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük.

xo,

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.